

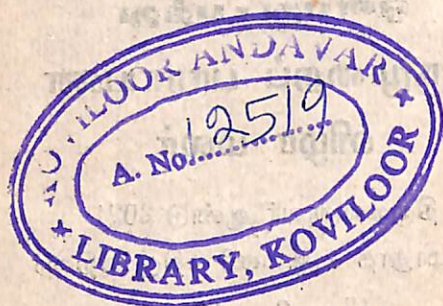
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமந்திர முன்னுரை INTRODUCTION TO TIRUMANTRAM

Acc.No. 12519

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
திருவாவடுதுறை
1990

வெளியீடு எண் : 386.

சிவமயம் - பத்தி - மாபாண்டி
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமந்திர முன்னுரை INTRODUCTION To TIRUMANTRAM

இது

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

இருபத்துமூன்றாவது குருமகாசந்நிதானம்

சீர்வளர்ச்சி சிவப்பிரகாச பண்டாரச்சந்திதி அவர்கள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

வெளியிடப்பெற்றது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

திருவாவடுதுறை

1890

உரிமை பதிப்பு:

388 : கல்வியியல்

முதற் பதிப்பு : 1956

இரண்டாம் பதிப்பு - 1990

வகைப்படுத்தல்

மாணவரின் அறிவு வளம்
INTRODUCTION TO TIRUMANTIRAM

திருவாய்மொழி மொழிபெயர்த்து

மாணவரின் அறிவு வளம்

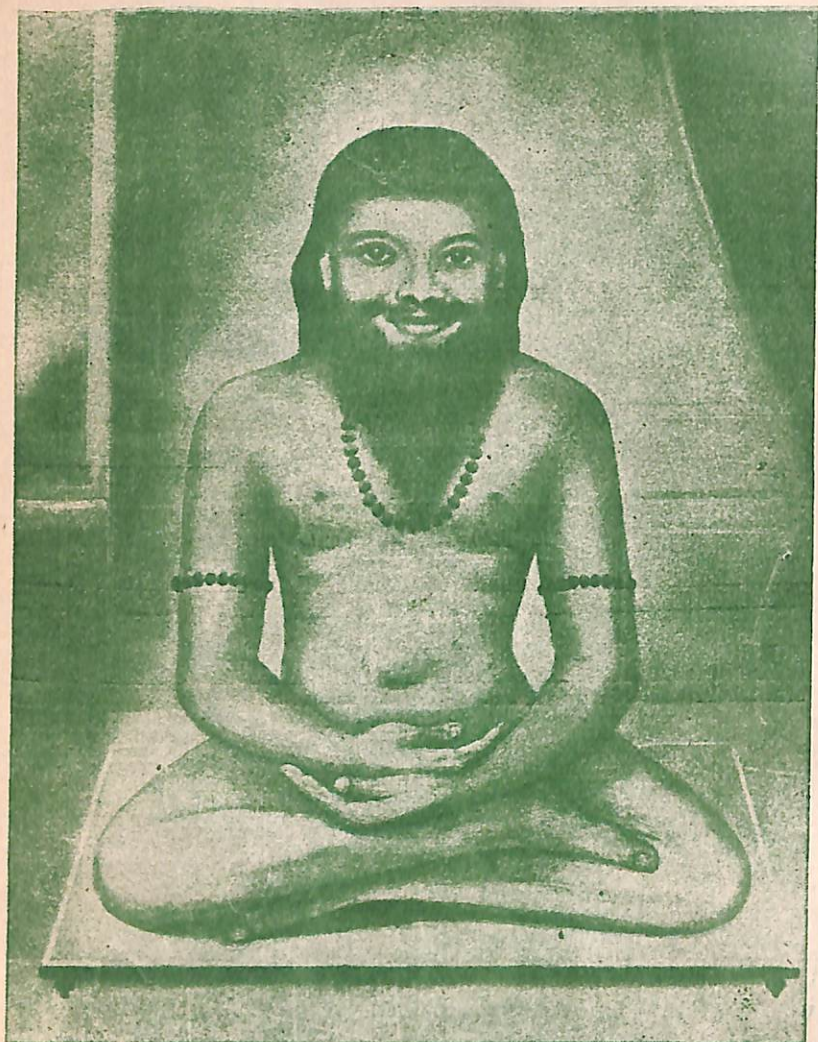
ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்

— திருவாவடுதுறை —

088

1/5

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

திருமூலதேவநாயனார்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலம்

மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு

முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன்

தன்னை முழுத்தமிழின்

படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி

யேபர விட்டெனுச்சி

அடிமன்ன வைத்த பிரான்மூல

னாபின்ற அங்கணனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

— ஸ்ரீ நம்பியாண்டார் நம்பிகள்.

உ

குருமரபு வாழ்த்து

—

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதநெறி காட்டும் வெண்ணெய்
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பானு வாசிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருமச்சி வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு
நீடுழி தழைக மாதோ.

திராவிடமாபர்டியகாரர்
ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

ஆதீனக் குருமுதல்வர்
அருள்திரு நமச்சிவாயமூர்த்திகள்

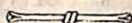
1000 1000 1000

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மு க வு ரை

“ திருமந்திரம் ஒரு தெய்வக் குளிகை. தெய்வக் குளிகை சிந்தித்த எல்லாவற்றையும் தரும். திருமந்திரமும் அப்படியே. திருமந்திரம், மனிதன் சதமென்று எண்ணியிருக்கிற உடல், பொருள், இளமை எல்லாம் எதுவரையில் எவ்வளவு பயன்படும் என்பதை அறிவித்து, அவற்றின் நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டி, நிலையுடைய பொருள் யாது என்ற கிளர்ச்சியை விளைவித்து, உபதேசத்தைத் தொடங்குகிறது.

கடவுள் உண்மையையும் அவரது இயல்பையும் கருத்தில் பதியவைக்கிறது. ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியேயுள்ள தடையையும் தடை நீக்கும் உபாயத்தையும் அறிவிக்கிறது, தடை நீக்கும் சாதனங்களாகச் சரியை கிரியை யோகங்களைத் தெரிவிக்கிறது. யோகநிலையில் அஷ்டாங்க யோகமும் மந்திர யோகமுமான இரு நிலைமைகளை யந்திர தந்திரங்களுடன் அறிவிக்கிறது. அவற்றின் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் எளிதில் காட்டுகிறது. அண்டம் பிண்டம் எல்லாமாயிருப்பது சிவலிங்கத் திருமேனியே என்கிறது. ஆதார யோகத்தின் அமைதியை எடுத்துக்காட்டி, எல்லாங்கடந்த

அ

உபசாந்த நிலையில் உயர்த்துகிறது. ஞானகுரு தரிசனம் கிடைக்கும் என்கிறது.

குருவின் அருளால் முதற்கண் பிரணவ சமாதியில் இருந்து ஒளிபெற்று, ஸ்தூல சூக்கும அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரங்களை ஜெபித்து, அதன் பயனாகச் சிவானந்தக் கூத்து பொற்பதிக் கூத்து அற்புதக் கூத்து சுந்தரக் கூத்து இவற்றைத் தரிசித்து, ஞானகாசத்தை நண்ணி ஞானோதயம் பெற்று, சத்தியஞானனந்தனாய் சிவஸ்வரூப தரிசனம் செய்து. தரிசிக்கிறோம் என்ற தன்மையும் போய் மோன சமாதியில் வீற்றிருப்பார்கள் முத்தான்மக்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. முத்தான்மாக்களுடைய தன்மையைச் சொல்லித் தோத்திரத்தோடு இனிது முடிக்கிறது "

இந்தத் திருமந்திரம் எல்லோராலும் அறியப்பெற்று யாவரும் சிவயோக வாயிலாக நிலைத்த சிவஞானப் பேற்றில் திளைத்த செல்வர்களாக வேண்டும் என்ற திருவருள் நோக்கோடு பல ஆண்டுகளாக இவ்வாதினத்தில் திருமந்திர மாநாடுகள் பல நிகழ்த்து வித்தும் பஞ்சாக்ஷரதிபம் என்னும் உரைநூல்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவரச் செய்தும் வருதலை சைவத் தமிழுலகு நன்கறியும், திருமந்திர விளக்கம் பெற்று உலகு இன்புற ஆதினத்தின் வழியாகப் பஞ்சாக்ஷரதிப உரை முதலிய பல நூல்களை இயற்றி உபகரித்த வர்களும் இவ்வாதின மகாவித்துவானுமாகிய திரு. ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள், ஓரளவு சமயத்துறையில் ஈடுபட்ட மக்களைத் திருமந்திரத்தோடு ஈடுபடுத்தும் நோக்கத்தோடு முப்பத்து நான்கு ஆண்டு

களுக்கு முன்னர் திருமந்திர முன்னுரை என்னும் இந்நூலினை இயற்றி ஆதீன வெளியீடாக வெளிவரச் செய்தார்கள்.

ஆதீன மரபுவழி அமையும் செந்தமிழ்ப்பணி சிவநெறிப்பணி வளர்ந்தோங்கிச் சிறந்து விளங்கச் செய்தலோடு காலஇயல்புக்கு ஏற்ப சமுதாய நலப் பணிகள் பலவும் தோற்றுவித்துப் புரந்தருளும் குரு மகாசந்நிதானம் சீர்-வளர்-சீர் சிவப்பிரகாச பண்டாரச் சந்நிதி அவர்கள் அருளாணையின் வண்ணம் இந்நூல் இரண்டாவது பதிப்பாக இன்று வெளியிடப் பெறுகின்றது.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமை ஆதீனம் குரு மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம் பன்னிரு திருமுறைப் பாராயணம் திங்களுக்கு ஒரு திருமுறையாகச் சிவபெருமானுக்குச் சிறந்த திருவாதிரைத் திரு நாளன்று அவ்வத் திருமுறைச் சிறப்பமைந்த ஒரு தலத் திருக்கோயிலில் நிகழ்ந்து வருகின்றது. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவவதாரத் தலமாகிய சீகாழிப்பதியில் தொடங்கப் பெற்ற இப்பாராயணம் முறையாகப் பல தலங்களிலும் நிகழ்ந்து சென்ற மாதம் திருவாசகத் திருமுறை முற்றேதல் அருபரத் தொருவன் அவனியில்-வந்து குருபரனாகித் திருவாதலூரடிகளுக்கு அருளியபெருமை பொருந்திய சீரார் பெருந்துறை நம்தேவன் திருக் கோயிலில் நிகழ்வுற்றது. ஆவணித் திருவாதிரைத் திருநாளாகிய இன்று சித்த மூர்த்திகளாகிய திருமாளி

கைத்தேவர் அற்புதங்கள் பல நிகழ்த்தி சிவானந்தப் பேரெய்தியதும், கயிலாயத் தொரு சித்தர் திருமூலராய் எழுந்தருளி மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சிவயோகத்து வீற்றிருந்து ஆண்டுக்கொரு மந்திரமாகத் தமிழ் மூவாயிரம் அருளும் பேரெய்தியதுமாகிய ஆவடு தண்டுறை அருள்மிகு மாசிலாமணிப் பெருமான் திருக்கோயிலில் திருவிசைப்பா. திருப்பல்லாண்டுத் திருமுறை முற்றேதலும் திருமந்திர பாராயணத் தொடக்கமும் நிகழ்கின்றன. இனிய இந்நன்னூலில் சீர்வளர்சீர் குரு மகாசந்நிதானம் அவர்கள் திரு ஆணையின் வண்ணம் இந்நூல் மறுபதிப்பாக வெளி வருகின்றது. அன்பருலகு குரு மகாசந்நிதானம் அவர்கள் அருளாசியுடன் இதனைப்பெற்று இன்புற வேண்டுகிறேன்.

எளியேனையும் இத்தகு பணிகளில் ஆட்கொண்டு ஆசியருளும் சீர்வளர்சீர் குரு மகாசந்நிதானம் அவர்கள் பொற்பாத கமலங்களை என்றும் வணங்கி நிற்கும் கடப்பாடுடையேன்.

“மெய்கண்ட தேவன் திருமரபு நீடுழை”

சரசுவதிமகால்
நூல்நிலையம்
திருவாவடுதுறை
13—9—90

இங்ஙனம்,

: புலவர் பா. மகாலிங்கம்,
ஆதீனம் நூலகர்.

INTRODUCTION TO TIRUMANTRAM

The Saiva Siddhanta system of metaphysics is set forth in the compilation of Tamil works known as Twelve Tirumurais, of which "Tirumantram", the subject of our present study, forms the tenth.

The term "mantram" denotes an idea that sustains and safeguards a person who is immersed, as it were, in seeking Truth through its instrumentality. It is ideas that elevate men to great heights. Naturally, one who feels a compulsive urge to enter into higher spiritual level, should safeguard oneself with ideas that bring about an upward orientation in one's being.

Mantram is the spark that lights the torch of knowledge. The late Dr. V. V. Ramana Sastri defines mantram as "an idea that is formed out of (spiritual) churning" And he adds: "Mantrams, therefore, are images that emerge in the mind as a result of ceaseless concentration." Such mantrams are a means of attaining true knowledge.

Tirumantram by Tirumular is one of the most important of Tamil works on mantrams handed down to us from our saints and seers.

Tirumantram begins with Upadesam or instruction, reminding us of the perishability, worthlessness and mutability of the physical body, wealth and youth and provokes inquiry into that which remains permanent. The deeper you delve into the book, the more you get.

Some of the main topics dealt with are: The nature and attributes of Pathi (Absolute Being), the methods of dissipating the Malas with which the soul is fettered; the significance of Mantras and Chakras; the ways and means of practicing Yogas, the appearance of Gnana Guru through whose grace one is enabled to attain Pranava Samadhi, to witness Siva's cosmic dance, and finally to attain Mona Samadhi, which is the end of the aspirant's journey.

This second edition has been issued in compliance with the command of His Holiness Seer-Valar-Seer Sivaprakasa Pandarasannithy, the head of Tiruvavaduthurai Adheenam.

குருபாதம்

ஆசியுரை

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்

தருமை ஆதீனம்

தருமபுரம்

26-வது குருமகாசந்நிதானம்

மயிலாடுதுறை (அஞ்சல்)

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சண்முக தேசிக

609 001

ஞானசம்பந்த

12-9-1990.

பரமாசாரிய சுவாமிகள்

“ஞாலம் நின்றபுகழே மிகவேண்டும் தென்

ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆதியே.”

திருவாவடுதுறை உமையம்மை சிவபெருமானைப் பசு வடிவத்துடன் பூசித்துப் பசுத்தன்மை நீங்கியருள்பெற்ற தலம். ஞானசித்திபெற்ற முனிவர்களும், சித்தர்களும் வாழ்ந்து வளம்பெருக்கிய தலம். இத்னால் நவகோடி சித்தர்புரம் என்ற பெருமை இதற்கு உண்டு. இத்தலத்தில் 1500 ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தவயோகநெறி நின்று சிவயோகநெறி விளக்கிய திருமூலர் மூவாயிரம் திருமந்திரத்தால் மும்பொருள் உண்மையை முதன்மைபெற விளக்கியுள்ளார். 1300 ஆண்டுகட்கு முன்னர் சமயாசாரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும்,

1200 ஆண்டுகட்கு முன்னர் சுந்தரரும் ஸ்ரீ ஒப்பிலா முலையம்மை உடனாகிய ஸ்ரீ மாசிலாமணி ஈசரை மனமுருகிப் பாடிச் சைவத்திறம் உரைத்துப் போற்றினர். 1000 ஆண்டிற்கு முன்னர், திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பா புனைந்து சிவநெறி விளக்கினார், 500 ஆண்டிற்கு முன்னர் திருக்கயிலாய பரம்பரையில் திருநந்தி மரபில் மெய்கண்ட சந்தானத்தில் சித்தர் சிவப்பிரகாசரின் பேரருளால் அவரிடம் சிவஞானோப தேசம் பெற்ற ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகள், ஆதினத் திருமடம் கண்டு வழிவழி உபதேச வாயிலாகச் சிவம் பெருக்கும் ஞானபூமியாக விளங்கிவருவது திருவாவடுதுறை. அச் சிவஞானத் திருத்தளியில்; 500 ஆண்டுகளாகச் சிவஞானப்பயிர் வளர்க்கும் ஞானப் பண்ணையாக இயங்கிவருவது ஸ்ரீ நமச்சிவாயமூர்த்திகளின் ஆதினமாகிய திருவாவடுதுறை ஆதினம். இவ்வாதினத்தில் 23வது குருமூர்த்திகளாக வீற்றிருப்பவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகளாவார்கள். ஸ்ரீ சித்தர் சிவப்பிரகாசர் திருப்பெயர் தரித்த இவர்களும் சித்தரைப் போலவே இருந்து வருவது பெயர்ப்பொருத்தப் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது,

இவர்கள் ஆட்சியில் திருப்பெருந்துறை, திருமயிலாடுதுறை ஆகிய இருதுறைத்தலத் திருக்கோயில்களுக்குத் திருப்பணி குடமுழுக்கு நிறைவெய்தியுள்ளன. நமச்சிவாய மூர்த்திகள் நினைவாக அவர்

கரு

அவதாரத்தல்மாகிய மூவலூரில் நூலகமும் ஸ்ரீ விநாயகர் ஆலயமும் அமைக்கப்பெற்றுப் பயன் தந்து வருகின்றன. திருமுறைகள், புராணங்கள் முதலிய ஞானநூல்கள் பல வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன, அவ்வரிசையில் தருமை ஆதீனக் குரு முதல்வர் “ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் பணிமன்றம்” சார்பில் நடைபெற்றுவரும் “திருமுறை வேள்வியில்” ஒன்பதாம் திருமுறை முற்றோதலும், பத்தாம் திருமுறை முதல் மூன்று தந்திரங்கள் முற்றோதலும் இத்தலத்தில் நிகழும் இப்புனிதத் திருவாதிரைத் திருநாளில் மூலன் உரை செய்த மூவாயிரத் தமிழின் பாயிரமாகிய முன்னுரை நூலை இரண்டாம் பதிப்பாகத் துறைசை ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ மகாசநிதானமவர்களின் திருக்கை வழக்கமாக வெளியிட்டு அன்பர்கட்கு வழங்குகிறார்கள்.

இந்நூல் திருமந்திரக் கருத்தின் சுருக்க விளக்கமாகத் திகழ்கிறது. நிலையாமைதான் நிலையுடைமை யாகிய ஞானத்தின் பிறப்பிடம். “நில்லாத உலகியல்பு கண்டு நிலையாமை வாழ்க்கை, அல்லேன்”, என்று அறந்துறந்த அப்பருக்கும், பேரதியடியில் ஞானம் பெற்ற திருமூலருக்கும், புத்தர் முதலியோருக்கும் நிலையாமையே ஞானம் பிறக்கும் வாயிலாயின. எனவே திருமூலர் தமது திருமந்திரம் முதல் தந்திரத்தில் யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை முதலியவற்றை உயிர்கட்கு

கூசு

வற்புறுத்துகிறார். எனவே முதல் தந்திரம் பதி. பசு. பாசம் என்ற மூன்றனுள் பசு உண்மை கூறுவதாக அமைகிறது.

இரண்டாம் தந்திரம், புராணங்களின் வாயிலாக சிவபராக்கிரமங்களையும் அருமை பெருமைகளையும்; ஐந்தொழில் சிறப்புகளையும் எடுத்து மொழிவதால் பதி உண்மை கூறுவதாக அமைகிறது.

மூன்றாம் தந்திரம், பந்த பாசங்களினின்றும் விடுபட்டு உயிர்கள் இறைவனை அடைவதற்கு அட்டாங்க யோகமே பெரும் சாதனையாக உள்ளது. என்பதை விளக்குவதனால் பாச உண்மை கூறுவதுடன் சரிதனை பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. நான்காம் தந்திரம், மந்திர யந்திர சாதனை வழிபாட்டு முறையை விளக்குகிறது.

ஐந்தாம் தந்திரம், நான்குவகை சைவப்பிரிவுகளையும், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், ஆகிய நால்வகை நெறிகளையும் தெளிவிக்கிறது; ஆறாம் தந்திரம் சிவமே குருவாக வந்தருள்புரிவதையும் குருவருளால் தான் உயிர்கள் இறைவனைக் காணமுடியும் என்பதையும், சற்குரு கிடைப்பது தவத்தின் பயனும் என்பதையும், தவதூஷனம் கூடாது. அவவேடம் கூடாது. குருவிடம் உடல் பொருள் ஆவிமூன்றையும் ஒப்புவித்து அருள் பெறலாம் என்பதையும் தெளிவிக்கிறது.

கன

எழார் தந்திரம். உலகமே சிவலிங்க வடிவமாய் உள்ளது. இது அண்டலிங்கம் எனப்பெறும். நமது உடலே சிவலிங்க வடிவமாயுள்ளது. இது பிண்டலிங்கம் எனப்பெறும். வானமண்டலம் கவிழ்ந்து இலிங்க சொருபமாக இருப்பதையும், நமது தலை இலிங்க சொருபமாயிருப்பதையும் கண்டு இவ்வுண்மை தெரியலாம். சிவபூசை, குருபூசை அடியவர் மாகேஸ்வர பூசை முதலியவற்றையும் விளக்குகிறது.

எட்டாந்தந்திரம், அன்னமயகோசம், (கோசம்-உடல்) பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம். விஞ்ஞானமய கோசம், என்ற உடல்களை உயிர்கள் தாங்கி ஐக்கரம், சொப்பனம், சுழுத்தி; துரியம், துரியாதீதம், முதலிய அவத்தைகளை (நிலை)ப்பெறும் என்பன போன்ற உண்மைகளை உணர்த்துகிறது.

ஒன்பதாந்தந்திரம். அகர உகர மகரமாகிய பிரணவமே எல்லாவற்றிற்கும் மூலம் என்பதும், அருவம்; உருவம் அருஉருவம் மூன்றதற்கும் மூலம் பிரணவமே என்பதும்; நமசிவாய என்பது தூல பஞ்சாக்கரம், சிவாயநம என்பது குக்கும பஞ்சாக்கரம் என்பதும், சிவாய என்பது அதிகுக்கும பஞ்சாக்கரம் என்பதும், ஐந்தெழுத்தே கூத்தபிரானின் திருவடிவம் என்பதும் இவற்றையெல்லாம் குருமுகமாக வழிபட்டுத் தெரிந்து கொள்க என்பதும் தெரிவிக்கிறது,

க.அ.

எனவே திருமந்திரக்கடலை இச்சிறு நூலில்
மகாவித்துவான் திரு: ச. தண்டபாணி தேசிகரவர்கள்
சுருங்கச் சொல்லி விளக்கியுள்ளார்கள். இவ்வினிய
அரியநூலை அன்பர்கள் கற்றுத் தெளிந்து அதன்வழி
நின்று அருள்பெற்று வாழ ஸீசெந்தமிழ்ச் சொக்கன்
திருவருளைத் சிந்திக்கின்றோம், தூய்மை
வாழ்க திருவருள், வளர்க திருமடங்கள்

முதல் தந்திரம்

உபதேசம் :

கடவுள் என் களிம்பை அறுத்தான். செம்பில் களிம்பு அநாதி; அதுபோல், உயிருக்கும் ஆணவம் அநாதி; அதை நீக்கி ஆட்கொள்ளத்தான் எனக்கு இறைவன் பிறப்பைக் கொடுத்தான்; ஞானக்கண்ணை விழிக்கச் செய்தான்; பளிங்கில் பவளம் வைத்தது போல், எனக்குள்ளே தன் ஒளியைக் காட்டினான்.

பதி, பசு, பாசம் மூன்றும் அநாதி. பதி கருணையினால் பசுவை அணுகினால், பாசம் பசுவை விட்டு அகலும். சிவன் ஒரு குரியன். அவன், கருணை என்னும் கடலிலிருந்து, மும்மலம் என்ற இருட்டை ஒட்டிக்கொண்டு எழுகிறான்.

பஞ்சம், குரியகாந்தமும் அடுத்தடுத்து இருந்தாலும், குரியகாந்தக் கண்ணாடி பஞ்சைச் சுடாது; குரியனது கிரணங்கள் வேண்டும். உயிரும் மலமும் ஒன்று கூடி இருந்தாலும், உயிர்தானே மலத்தை ஒழித்துவிட முடியாது; அதற்கு இறைவன் கருணை வேண்டும்.

உடலெடுத்த உயிர்கள் பஞ்சேந்திரியங்களாகிய படுகுழியில் விழுந்து, வழியறியாமல் வருந்துகின்றன. வழியைக் காட்டுபவரே குரு. குருவைப் பார்ப்பதும், குருவின் பெயரைச் சொல்வதும், குருவின் சொற்களைக்

கேட்பதும், அவர் உரைகளைச் சிந்திப்பதுமே உயர்ந்த நெறி. அந்த நெறியில் ஒழுகுபவர்கள் சிவயோகியாவர்.

சிவயோகிகளுக்கு இந்திரியம், உயிர், உடம்பு எல்லாம் ஒன்றாய் அவனிடத்திலே ஒன்றி அசைவில்லாமலிருக்கும். அவர்களுக்குத்தான், இறைவன் எங்கும் எல்லாமாய் இருக்கும் தன்மை தெரியும், இறைவனின் ஆனந்தக் கூத்தை, சிதாகாசப் பெரு வெளியில் காண்பவர்களும் அவர்களே. அவர்கள் சிவலோகத்தை இங்கேயே காண்பார்கள். அவர்களே நித்தியர்; முத்தர்; நிமலர். அவர்கள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய ஏணியிலேறி தத்துவாதீதப் பழம் பொருளைக்கண்டவர்கள். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் சிவன் செயலாகக் காண்பார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு தொழிலும் இல்லை! அதனால், அவர்களைச் சோம்பர்கள் என்றும் கூறலாம்!

அவர்கள் இருப்பதும் கிடப்பதும் ஞானவெளி. அவர்கள் தூங்கும் தூக்கமெல்லாம் ஞானத்தூக்கம். அவர்கள் தூங்கும்போதுங்கூட எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே கண்டுகொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுடைய இந்திரியங்கள் உலகப்பொருளைச் சென்று பற்று; ஆமைபோல் அடங்கியிருக்கும். அப்பில் கரைந்த உப்பு அப்பாவதுபோல், சீவன் சிவத்துள் அடங்க, திருவடிநிழலில் அடங்கி நிற்பார்கள்.

யாக்கை நிலையாமை :

மண். அதிலிருந்து, இருவகைப் பாத்திரங்கள் செய்யப்பட்டன. நன்றாகத்தான் இருந்தன. ஏதோ,

இரண்டு கால் நட்டு, ஒரு வளைபோட்டு முப்பத் திரண்டு வாரை பாப்ச்சி, மேலே கூரை போட்டு இருந்தது. அக்கூரை பழைமையாகிப் பிரிந்து போயிற்று. ஆகையால். குடியிருந்தவன் போய் விட்டான்; திரும்பி அவ்விட்டிற்கு வரமாட்டான். ஆனால், அவன் மனைவி மக்கள் அவன்கூடப் போக வில்லை!

சீப்பிடித்தது; மூட்டெல்லாம் விட்டுப்போயின;
கட்டவிறந்தது; அலகெல்லாம் உளுத்துப்போயின!
மூக்கில் விரலைவத்துப் பார்த்தார்கள்; மூடி, காக்காய்
கழுகு கொத்தப் போட்டுவிட்டு வந்தனர்!

ஒரு பெரியவர், சம்மக்கச் சொன்னார்: சாப்பிட்டார்; சிறிதுநேரம் காதலியோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்: “அப்பப்பா! இடப்பக்கம் வலிக்கிறதே” என்றார். இறந்தே போனார்!

ஒரு இளைஞன்; அவனுக்குத் திருமணம் செய்வித்தனர். மணமக்கள் இருவருக்கும் பிணைந்த காதல்; காதல் வெறுத்தது. அவன் செத்தான். பாடையிது வைத்துக் கட்டி, சுடுகாட்டில் போட்டு, சுட்பெரித்தனர்.

நல்ல, அழகிய கட்டுக்கோட்டை. கோட்டையில் தொண்ணூற்று பேர் குடியிருந்தனர்: கோட்டை இடிந்தது; குடியிருந்தவர் ஓடிவிட்டனர்.

ஊருக்குத் தலைவன். எப்பொழுதும் பல்லக்கில் செல்வான், ஆனால், முதலில் போனது நாட்டுச் சிவிகை; முடிவில் சென்றது காட்டுச் சிவிகை. ஊரார் பின்னே சென்றனர்; முன்னே கொட்டு முழக்கு; இப்படியாக யாத்திரை!

“கண்ணே! பொன்னே!” என்ற காதலி, மாடு. மனை எல்லாம் ஊரிலிருக்க, பாடையிலே ஏற்றி, பலியெல்லாம் போட்டு, வைத்துக் கொளுத்தி, நீராடி, நினைப்பு ஒழிந்தார்கள்!

முந்நூறு நாளில் பிறந்த முட்டை. பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேலே கல்யாணம் செய்து கொண்டது. எழுபது வயதில் உடைந்து போயிற்று. இது யாருக்குத் தெரியும்?

அகல் இருக்க விளக்கு அணைந்தது. அது எப்படிப் போயிற்று என்பதைத் தெரியாதபடி, இருளில் கிடந்து எங்குகிறது உலகம்!

மன்னாதி மன்னன். அவனது குடை, குதிரை, வான் எல்லாம் வைத்த இடத்தில் இருக்கின்றன, அவன் பயணம் போய்விட்டான்! போனபிறகு, அந்த உடம்பைக் காக்காய் கொத்தினால் என்ன!

கண்டவர்கள் பழித்தால் என்ன ! பால் தெளித்தால் என்ன ! பலர் பாராட்டினால் என்ன !

செல்வ நிலையாமை :

அரசனாயிருந்தாலும். அவனது ஆனையையும், தானையையும் பகைவர் கொண்டு போகக்கூடும். ஆதலால், தெளிந்த அறிவேரோடு, சிவனடியைச் சேர வேண்டும். நமது நிழல் நமக்கு உதவாது; நமது செல்வமும் அப்படியே. உயிர் போனால் ஒன்றும் கூடவராது. வண்டு தேனைச் சேகரித்துவைக்கிறது. அதை வலியவர்கள் அடித்துக் கொண்டுபோய் விடுகிறார்கள். எமன் வந்தால் காசு பயன்படாது. செல்வம் கடல்மேல் செல்லும் கப்பல்போல. எந்தக் கணத்தில் கப்பல் கவிழுமெனக் கூறமுடியாது. ஆகையால், செல்வத்தை உறுதி யென்று எண்ணாமல். சிவன் திருவடியையே சிந்திக்க.

இளமை நிலையாமை :

கிழக்கே உத்தித்த சூரியன் மேற்கே மறைகிறான். கன்று கிழக்காளையாகிறது. இளமை தேய்ந்து போவதற்குமுன் அருமையான புண்ணியங்களைச் செய்யவேண்டும்; இறைவனைத் தியானிக்கவேண்டும். இளமையில் பெண்களுக்குக் கரும்பாக இருந்தவர். கிழப்பருவத்தில் காஞ்சிரங்காயாகின்றார் ! நேற்றுப் பாலனாய், இன்று காளையாய், நாளை கிழவனாய்க் கழிவதைப் பார்த்தும், உலகினர் உணர்ச்சியற்றிருக்கின்றனர் ! சூரியன் உலகை அளக்கிறான். அவனால் காலம் கணிக்கப்படுகின்றது. இதனை உணராது

இழிமக்கள், காலன் கருக்குழி வைத்தபின், அதில் போய் விழுகிறார்கள் ! ஆதலால், இளமை கழிவதற்கு முன்பே இறைவனை ஏத்தவேண்டும்.

உடலுக்குள் உயிர்

கொம்பில் தழைக்கின்ற தளிர். பூக்கின்ற பூ, எல்லாம் யழுத்து உதிர்ந்து போகின்றன. அதைப் பார்த்தும், நம்முடைய உயிர் இந்த உடலுக்குள் என்றும் நிற்காது என்பதை மக்கள் அறியவில்லை !

* * *
ஐந்து பேருக்கு ஒரு வயல். ஐவரும் அதைக் காத்து வருகின்றனர். ஐவர்களுக்கும், அவர்கள் தலைவனிடமிருந்து ஒலை வருகின்றது. அவ்வளவு தான்; காவலைவிட்டு ஓடிப்போயினர் !

* * *
நம்முடைய கருமயிர் வெண்மையாகிறது. அது போலவே நமது பிறப்பும், இறப்பும். ஆதலால், இவ்வுயிர் உடலைவிட்டுப் போகுமுன்னே, விதிப்படி அறங்களைச் செய்வுங்கள்; புனிதனைப் போற்றுங்கள்; பிறருக்குக் கொடுத்து உண்ணுங்கள்.

கொல்லாமையும் - புலாலுண்ணாமையும் :

“ கொல்லு ! குத்து ! ” என்று சொன்னவர்களைக் கால தூதர்கள், பாசத்தால் கட்டி, நரகத்திலிட்டு, “ இங்கேயே நில் ” என நிறுத்தி விடுவார்கள். ஆகையால் கொல்லாமையே பூசைக்கேற்ற பூ.

* * *
புலாலுண்ணாமையும் - புலாலுண்ணாமையும் :

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்கூறல், இவை பஞ்ச மாபாதகங்கள். கொலையின் வழியாகிய புலால் உண்டில் இழிந்தவர் செயல். அவர்களுக்குத் துன்பம் பல விளையும்.

பிறர் மனை நயவாமை :

விட்டுத் தோட்டத்தில் பழுத்த பலாப்பழம். அதனை உண்ணமுடியாமல் ஈச்சம்பழத்திற்கு ஏமாந்து நிற்கின்றதே கயவருலகம் ! நாம் வளர்த்த மாவில் பழுத்த பழம், அதை அறையில் வைத்துப் புதைத்து விட்டு, புளிமாங் கொம்பேறி, புளித்த மாங்காயை விரும்பலாமா ?

ம.நள் கொண்டவர்களே மாதர்மயலில் வருந்துவர். காம இன்பம் களவு போன்றது. இதையே பெரிது என்று எண்ணி, சுவர்க்க இன்பம் எனத் தோத்திரிப்பாருமுண்டு ! இவர்கள் நிலை. கருப்பஞ்சாறு வாங்குவதற்காகக் கிடைத்த பாத்திரத்தில் வேப்பஞ் சாறு வாங்கினது போல. இலை நன்றாக இருந்தாலும் எட்டிக்காயைச் சாப்பிட முடியுமா ? அது போல். அவயவங்கள் அழகாக இருந்தாலும். அவர்களை விரும்புதல் கூடாது.

நல்குரவு :

நமது வாழ்க்கை கிழிந்த புடவை போன்றது. பொருளில்லையானால், உலகில் நமக்கு நண்பர்கள் யார் ? நமக்குக் கொண்டாட்டமுமில்லை ; நாட்டில் நடப்புவமில்லை. பொழுது விடிந்து பொழுது போனால்.

வயிற்றுக் குழியைத் துர்க்க வருந்துகின்றவர்களே !
கடவுளைப் பிரார்த்தியுங்கள். எல்லாக் குழிகளும்
சுவடும் தெரியாதபடி அடைந்து விடும் : வளமாக
வாழலாம்.

அக்கினி காரியமும் — அந்தணர் ஒழுக்கமும் :

அந்தணர்கள் அறுதொழில் செய்பவர்கள். அக்கினி
காரியம் செய்து. எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களைச்
செய்பவர்கள், அவர்களுக்குரிய மந்திரம் காயத்
திரியும், சாவித்திரியும், அதனைத் தியானிப்பவர்களே
அந்தணர்கள். பிரணவத் தியானம் பண்ணி, குரு உப
தேசப்படி கர்மாக்களைச் செய்து, கடவுள் சொருப
மாய் இருப்பவரே குற்றமற்ற பார்ப்பார். வேதாந்த
ஆராய்ச்சி செய்பவர்களே அந்தணர்கள். இத்தகைய
அந்தணர் இருக்கும் நாட்டில் எல்லாவளமும் என்றும்
இருக்கும்.

இராச தோஷம்

படிப்பில்லாத அரசனும், யமனும் சரி, சொல்லப்
போனால், கல்லாத அரசனைக்காட்டிலும், காலனே
நல்லவன் ! காலன் நல்லவர்களை நணுகமாட்டான்.
கல்லாத அரசன் எல்லாரையும் 'கொல்' என்பான்.
அரசன் அநீதி இழைத்தால் நாடு கெடும் ; மக்கள்
அறிவற்றவர்களாவார்கள் ; வளம் குன்றும். அவரவர்
களை, அந்தந்த ஒழுக்கத்தில் நடக்கச் செய்பவன்
அரசனே. போலி ஞானிகளை அரசன் சோதித்து
உண்மை ஞானிகளாக்க வேண்டும் ; அறவழியில்
அரசுசெலுத்தவேண்டும். சிவயோகநெறியில் செல்லாத

தீயர்களை அவன் தண்டிக்க வேண்டும், அவரவர்கள் சமய நெறியில் ஒழுகாதவரை. மறுமையில் கடவுள் தண்டிப்பார்: இம்மையில் அரசன் தண்டிக்கக் கடமைப்பட்டவன்.

வாள்சிறப்பு :

மழையாலே மரங்கள் பெருகுகின்றன: எட்டியிங் கூட அமுதமாகிறது. உலகில் மழைபெய்து, அருவி பெருகி ஆரவதுபோல, மனமாகிய மலையில், நுரையில்லாத - அழுக்கு இல்லாத - கரையில்லாத அமுத ஆறு பெருகுகிறது.

தானம் :

யாருக்கும் கொடுத்துச் சாப்பிடுங்கள். ஆசையோடு அகப்பட்டதை அப்படியே உண்டு விடாதீர்கள், காக்கைகூட, கரைந்து கரைந்து, பிற காகங்களையும் அழைத்துக் கொடுத்து உண்கிறது.

அறம் :

அறம் செய்கிறவர்களுக்கே கடவுள் கருணை செய்வார். ஒரு பத்திரத்தைக்கொண்டு கடவுளைப் பூசிப்பது எல்லோருக்கும் எளிது. பசவுக்கு ஒரு பிடி புல்; பிச்சைக்காரனுக்கு ஒரு பிடி சோறு; யாரிடத்திலும் இனிமையாகப் பேசுதல்: இவை எல்லோருக்கும் சுலபம். ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தலே அறம். வாய்த்தபோது அறம் செய்யுங்கள். மரணம் வந்தால் விழிப்பீர்கள்! வினைக்கடலை நீந்த, தவமும் அறமுந்தான் தக்க தோணி; உங்களோடு கூடவே

வருவது தானத்தின்பயன் ஒன்றே. ஈயாதான்செல்வம். எட்டிமரம் பழுத்ததுபோல், மண்ணோடு மண்ணாக வேண்டியதுதான் ! ஆதலால், குளம் வெட்டுங்கள் : சோலைகள் வையுங்கள் : தர்மம் செய்யுங்கள் : ஏழைக்கு உதவுங்கள் : இறைவனை ஏத்துங்கள்.

அன்பு :

அன்பே சிவம்: இது யாருக்கும் தெரியாது அறிந்தவர்கள். அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பர் எலும்பை விற்காக்கி, இறைச்சியை அறுத்துப் பொசுக்கினாலும் கடவுள் வெளிப்படார். அன்புடன் உருகி அகங்குளிர்ந்தால் போதும்: கடவுளைக் காணலாம். அன்புடன் ஒருமுறை வழிபட்டாலும் அவன் வழித்துணை யாவான். அன்பர்களுக்கு உள்ளும் புறமும் இருந்து, அவன் அருள் செய்கிருன்.

கல்வி :

இறைவன் திருவடியைப்பற்றிப் படிக்கின்ற படிப்பே படிப்பு. அவனைச் சொற்குற்றம் இன்றித் தொழுங்கள். அவனே, தூய கல்வியாக — அதனால் வரும் சொல்லாக — பொருளாக — எல்லாமாகவும் இருக்கிருன்.

கேள்வி :

கற்றலைக் காட்டிலும் கேட்டல் சிறந்தது. கேட்பதும் இறைவனைப் பற்றியதாக இருத்தல் மேலானது. என்னதான். நாம் அனுபவங்களால் அறிவை அடையலமாடுவோம், சுட்டிக்காட்டாத வித்தை பயன்

படாது. ஆகையால், சிவனடியைப்பற்றிக் கேட்கப் படுகின்ற கேள்வியே கேள்வி. அந்தக் கேள்வியை உடையவர்கள். இறைவன் திருவடியை அணுகி, எக்காலும் இன்புறுவார்கள்.

கல்லாமை :

கல்லாதவர்களுக்கு இறைவன் நம்முடன் கலந்துள்ள கலப்புத் தெரியாது. கல்லாதார் கயவர்; இன்பத்திற்கே உழைப்பவர்கள். அவர்களைப் பார்க்க கவும் கூடாது; அவர்கள் சொல்லைக் கேட்கவுங் கூடாது; அவர்களுக்கு ஒன்றும் சொல்லவுங் கூடாது. சிலர் படித்தும் முட்டாளாயிருப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கடவுள்ளானம் வராது. கற்று, கடவுள் அன்பில் நிற்பவர்களே கணக்கறிந்து கற்றவர்கள்.

நடுவுநிலைமை :

நடுவுநிலையுடையவர்களுக்கே ஞானம் உண்டாம். அவர்களே தேவராவார். நம் முன்னோர் நடுவுநிலைமை நின்றே நல்லவரானார்கள். இறைவன் திருவடியை நினைப்பவர்களே நடுவுநிலையில் நிற்பவர்கள்.

கள்ளுண்ணாமை :

பசு, கழுநீர் கிடைத்தால், குளந்தோறும் தண்ணீர் குடிக்காது. அந்தக் கழுநீரையே நினைத்து உடம்பு இளைத்துப்போகும். அதுபோல், சிவானந்தத் தேனை உண்டவர்கள் கள்ளுண்ணார். சுத்த மதுவாகிய சுகானந்தத்தை உண்டால், என்றும் இருக்கலாம்.

கீழ்க்கருக்கே உரியது மது. சத்தி உபாசனை செய்
பவர்களுந் கள்ளுண்டு மயங்குவர். ஞானிகளோ
தமக்குள்ளே சிவானந்தத் தேனை உண்பார்கள்.
கள்ளுண்பவர்களுக்குச் சிவலோகம், சிவஞானம்
இல்லை. கள். கொலை பொய் இவற்றிற்குக் காரணமாக
இருப்பது; அறிவை அழிப்பது. ஆதலால் அதனை
விடுத்து. உள்ளே ஊறுகின்ற அமுதத்தை உண்டு.
ஆசாரியன் திருவடியைப்பற்றி, சமாதியில் இருந்து,
ஆளுதர யோகத்தைச் செய்யுங்கள்; வழி தோன்றும்.

: လေးမဂ်ီပြုမိတ္တူ

[illegible]

: ১৩০৮৭ নং জন্ম নিবন্ধ

செய்தவர்களை, பிழை செய்தவர்களை, சாத்திரம், நன்மை செய்தவர்களை, அறியுமா? அப்படியானால், பிழை செய்தவர்களை, சாத்திரம், நன்மை செய்தவர்களை, அறியுமா? அப்படியானால், பிழை செய்தவர்களை, சாத்திரம், நன்மை செய்தவர்களை, அறியுமா?

இரண்டாம் தந்திரம்

இத்தந்திரம் புராண வரலாறுகளையும், அவற்றின் தத்துவங்களையும் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. அவை வருமாறு :

பார்வதி கல்யாணம் கயிலையில் நடந்தது. கூட்டத்தைத் தாங்கமுடியாமல், பூமி வடபக்கம் சரிந்தது; தென்பக்கம் உயர்ந்தது. அதைச் சம்ப படுத்த சிவபெருமான் அகத்தியரைத் தெற்கே அனுப்பினார். அகத்தியர் மூலாதாரத்திலிருந்து குண்டலினியை எழுப்பி, பிரம்மரந்திரம்வரை கொண்டு போனவர்! அவரைக் கொண்டு தெற்கிலும் சைவ சித்தாந்த ஒளியை விளங்கச் செய்வீத்தார் என்பது கருத்து.

பூமியில் எட்டுத் தலங்களில் இறைவன் தனது வீரத்தைக் காட்டினார் என்பது புராணம்.

அந்தகாசுரன் உயிர்களை வருத்தி, தேவர்களையும் துன்புறுத்தினான்; இறைவன் அவனைச் குலத்தால் குத்திக் கொன்றார் என்பது வரலாறு. (அந்தகாசுரன்- ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் உள்ள தீயசத்தி. அது தனக்காக, தன் நன்மைக்காக, எல்லோரையும் வாட்டுகிறது. இறைவன் அத்தீமையை அகற்றினார்)

“ எனக்கும் ஐந்து தலைகள் உண்டு; நானும் கடவுளே ” என்று இறுமாப்பு அடைந்த பிரமனது தலையைக்கிள்ளி, இறைவன் அக்கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தினார் என்பது வரலாறு. (பொருள்; அகங்காரத்தை அடக்கி, உயிர்களை நல்வழியில் திருப்பினார் என்பதே.) அந்தக் கபாலத்திலேயே விஷ்ணுவின் புருவமத்தியிலிருந்து வடிந்த இரத்தத்தை ஏந்தினார் என்பது வரலாறு. இது உயிர்களையும், அவர்களைப் பெரியவர்கள் என்று எண்ணும் ஏனையோர்களையும், உண்மையைக் காட்டி உய்வித்தார் என்பதை விளக்குகிறது.

*

*

*

சலந்தராசரன், வரம் கொடுத்த இறைவனையே கொல்ல வந்தான். இறைவன் காலால் பூமியில் கீறிய வட்டத்தைக்கொண்டு, அவன் தலையை அறுத்தார். உயிர்கள், அறியாமையால் நன்றி செய்தவர்களுக்கே திங்குசெய்ய முற்படுமென்பதும். அத்திமை தன்னளவில் நில்லாது எல்லோரையும் பாதிக்குமாயின் வரங்கொடுத்தவரே அத்திமையை அழிப்பது கடமையும் கருணையும் ஆகும் என்பதும் இதன் கருத்து.

*

*

*

கமலன், கமலாட்சன், வித்யுன்மாலி என்ற மூன்று அசுரர்கள். பொன் வெள்ளி இரும்பு இவற்றாலாகிய மூன்று கோட்டைகளைத் தங்களுக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு பறந்துசென்று ஊர்களை அழித்து வந்தார்கள். இறைவன் அவர்களுடன் போரிட்டு, அவர்களுடைய கோட்டைகளை அழித்தார். அவர்களைத் திருத்தி, வாயில்காவலராகவும் வைத்துக்

கொண்டார் என்பது வரலாறு. முப்பூரம் என்பது ஆணவம் மாயை கன்மம் ஆகிய மும்மலங்களின் காரியம். அம்மலங்களை இடமாகக்கொண்டு அழிவுச் சத்தியைச் செய்தவர்கள் அசுரர்கள். அம்மலங்களை அழித்து உயிர்களாகிய அவர்களை இறைவன் உய்யக் கொண்டான் என்பதே இவ்வரலாற்றின் தத்துவம்.

தாருகாவனத்திலுள்ள கர்மப் பிரம் வாதிகளான முனிவர்கள் ஏவிய யானையை உரித்து. அதன் தோலை இறைவன் போர்த்திக்கொண்டார். தீயும், தீயுள் எழு சோதியும், வேள்வியும், வேள்விப் பயனும் அகிய இவற்றை உரிமையாக உடையவன் சிவனேயாகலின். உரிமை உடையவனைக் கொல்லாது என்பதை மேற்படி உயிர்கள் அறிந்திலர்; அதனை அறிவித்து ஆட்கொண்டார் என்பதே இதன் கருத்து.

மார்க்கண்டேயருக்காகச் சிவன் யமனை உதைத் தார் என்பது வரலாறு. இது மூலாதாரத்தில் குண்டலினியில் இருக்கும் பரம்பொருளைப் பிரம்ம ரந்திரம்வரை கொண்டுபோய்ச் சிவயோகத்தில் இருப் பவர்களுக்கு என்றைக்குமே மரணம் கிடையாது என்பதைக் காட்டுகிறது.

இறைவன், தமது நெற்றிக் கண்ணை விழித்து மன்மதனை எரித்தார் என்பது வரலாறு. காமன் ஒவ்வொரு உயிர்களின் உள்ளத்திலும், பருவகாலத்து உண்டாகும் ஆசையை அடிப்படையாகக்கொண்ட - இந்திரிய சுகத்தை எதிர்நோக்கிய - ஒரு சக்தி. அது

அனைவருக்கும் இடையூறு செய்யும்; அந்தச் சக்தியை மனம் நாடாதவாறு யோகநெறியால் அடக்கி ஆண்டு, சுழுமுனையில் யோகாக்கினியைக்கொண்டு நிறுத்தி, ஆசையை அகற்றவேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதே இதன் பொதிபொருள்.

கடவுளை நிந்தித்து, தானே கடவுள் என்று எண்ணிய தக்கனை, அவன் யாகம் செய்யும்பொழுதே வீரபத்திரராகச் சென்று, அவன் தலையை வெட்டி, ஆட்டுத்தலையைப் பொருத்தினார் இறைவன் என்பது வரலாறு. உயிர்கள் என்ன தெளிவுடையோராயிருந்தாலும், அதிகாரமலம் தாக்க. அதனால் அறிவுமாறு வார்கள்: “நானே தலைவன்” என்பார்கள்; தாம் செப்வதெல்லாம் உயர்ந்த காரியம் என்று எண்ணுவார்கள். அவரின் மமதையை அடக்கி, அறிவைக் கொடுப்பதே ஆண்டவன் கருணை என்பதைத் தெரிவிப்பது இவ்வீரம்.

இன்னுஞ் சில புராண வரலாறுகள் வருமாறு: பார்வதி, இமய அரசன் மகளாகி, இறைவனைப் பூசித்துக் காட்டினாள். (பொருள்: இறைவன் அருமையானவர் என்று அயரவேண்டாம்; அன்பருக்கு எளியவராய், பிரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கு அருமையானவராய், அக்கினி மலையாய் விளங்கியவர்: பிரமனுக்கு அறிவையும் விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரத்தையும் கொடுத்தார் பாருங்கள்.)

இராவணன் கயிலை மலையைத் தாக்க முயற்
சித்தான்; இறைவன் அவனை மலையின்கீழ் அழுத்தினார்.
இராவணன் அன்பு செப்தான்; இறைவன் அவனுக்கு
வானையும் வரத்தையும் கொடுத்தார்.

* * *
சண்டேசுரர் தகப்பன் காலை வெட்டினார்.
கடவுளைப் பூசித்தார். கடவுள் மகிழ்ந்து அவருக்குத்
தான் குடிய மாலை, நிவேதனம் எல்லாம் தந்தார்.

* * *
தேவர்கள் வாடிய முகத்துடன் ஓடிவந்து.
“ சிவாய நம ” என்று கும்பிட, அவர்களை “ எழுச ”
என ஆசீர்வதித்து, அவர்கள் துன்பத்தை மாற்றினார்
இறைவன். எல்லாராலும் தொழப்படும் தகுதி
இறைவன் ஒருவனுக்கே உண்டு என்பதையும்,
அவனை திருத்தி ஆட்கொள்ளும் அருள் வள்ளல்
என்பதையும் இது விளக்குகிறது.

* * *
சக்கரம் பெற்றபொழுது, அதனைத் தாங்கும்
ஆற்றல் திருமாலுக்கு இல்லை; அதற்காகச் சிவனைப்
பூசித்தார்; சிவன் தனது ஆற்றலைக் கூறுபடுத்தி
அளித்தார். அச்சக்கரத்தைத் திருமால் வீரபத்திரர்மீது
ஏவினார்; அது அக்கினியைக் கக்கியதுடன் நின்று
விட்டது. இது வரம் தந்த கடவுளே வரத்தைத்
தாங்கும் சக்தி தரவேண்டுமென்பதையும், வரத்தைப்
பெற்றபிறகு உயிர்கள் செருக்குற்றால் அவற்றை
அடக்கி ஆட்கொள்வதும் அவனது கருணையின்
நோக்கம் என்பதையும் அறிவிக்கின்றது.

திருமால் அடிமுடி தேடியும் அறியப்படாமல் இருந்தது, உயிர்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள “நானே தலைவன்” என்ற இறுமாப்பால், அந்த இறுமாப்பு அடங்கியபொழுது அவர்களுக்கே அருள் செய்வது இறைவன் வழக்கம். இத்தகைய இறைவன் சர்வ சங்கார காலத்து, எல்லாம் தன்னுள் ஒடுங்க, தான் ஒருவனேயாகி நிற்கிறான். அங்ஙனம் அழிப்பதற்கு. நீரையும், நெருப்பையும் உபயோகப் படுத்துகிறான் ; திரும்பவும் எல்லாவற்றையும் படைக்கத் தொடங்குகிறான் ; அதுவே சர்வசிருஷ்டி.

சர்வசிருஷ்டி :

சர்வசிருஷ்டியில், சிவம் தன்னில் இருந்து ஞான சத்தியைப் பிரித்துப் புணர்கிறது : அப்படிப் புணர்ந்த பின், சத்தியிலிருந்து நாதம் பிறக்கிறது : நாதத்தில் விந்து ; நாத-பிந்துக்களில், கிரியையும் ஞானமும் ஒத்திருக்க, சதாசிவம் தோன்றும். சதாசிவம் சத்தியுடன்கூடி, சத்திமானாய், பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரர்களை அதிட்டித்து நின்று, படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்யும், அவர்கள், பிரமனைக் கொண்டு பார்முதற் பூதங்களையும், உயிர்களுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்ப உடல்களையும், போகப் பொருள்களையும் படைத்துக் கொடுப்பார்.

திதி

திதி என்பது படைக்கப்பட்ட உயிர்கள், தங்க ளுடைய புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாக, இன்பத் துன்பங்களை அனுபவிக்க இடையூறு வராது காப்பது.

சம்ஹாரம் :

சம்ஹாரம் என்பது, ஓயாமல் பிறந்து இறந்து உழல்கின்ற ஆன்மாக்கள் ஓய்வடையும் பொருட்டு, எல்லாவற்றையும் தம்முள் அடக்கிக் கொள்ளுதல், அது நித்தியசம்ஹாரம், வைத்தசம்ஹாரம், சுத்த சம்ஹாரம், உய்த்தசம்ஹாரம் என நால்வகைப்படும், நித்தியசம்ஹாரம், தூலசரீரத்தையும் குக்குமசரீரத்தையும்விட்டு, உயிர் ஒன்றியிருக்கும் நிலை; சுருங்கச் சொன்னால் உறக்கத்திலுண்டாகும்மூடநிலை எனலாம். வைத்தசம்ஹாரமாவது, மாயையும் ஒடுங்க நிற்பது; அது ஜாக்ராத நிலை. சுத்தசம்ஹாரமாவது, மனங்கடந்த நிலையில் அழுந்தியிருப்பது; அது தொழிலற்ற கேவலநிலை, உய்த்தசம்ஹாரம் என்பது, சிவனது அருளில் தான் அடங்கியிருத்தல்.

திரோபவம் :

திரோபவம் என்பது ஆன்மாவும், இறைவனும் ஒன்றுயிருந்தாலும், ஆன்மா அவனை அறியாத நிலையாகும். மண் ஒன்றே, குடமும் சட்டியும் பாளையும் ஆகிறது. அதுபோல ஒருவனே எல்லாப் பிறன்களிலும் இருக்கிறான். ஊண் சுவையை நெஞ்சம் அறிந்தும், அது ஊணை மறந்து விடுகிறது, கண், காட்டிய ஒளியை மறந்து விடுகிறது, அதுபோல நமக்குக் காண்பிக்கிற இறைவனை நாம் அறிவதில்லை.

அனுக்கிரஹம் :

இறைவன் உயிர்களை உடல் என்னும் பைக்குள்ளே கட்டிக்கட்டி அவிழ்த்துவிடுகிறான். குயவன் சக்கரத்தில் வைத்த மண்ணைத் தன் மனப்போக்கின்படி செவ்வதுபோல், இறைவன் உலகை அது;

இது என ஆக்குகின்றான்; இறைவனுக்கு எட்டுக் குணங்கள் உண்டு; அவனே ஆன்மாக்களை அநுக் கிரஹிப்பதற்காக எல்லாவற்றையும் படைத்தான். ஒன்றாயும், வேறாயும் உடனாயும் நிற்கிறான்: கண்ணுள் கருமணியாயிருந்தும் காண்கிறான்.

கர்ப்பக்கிரியை

குழந்தையைக் கொண்டாடுகிறோம், ஆனால் அக்குழந்தையைக் கருவுள் ஆக்குபவன் இறைவன் என்பதை அறிவதில்லை. முன்பிறப்பில் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துபோன ஆன்மா தத்துவங்கள் இருபத்தைந் தையும் கூட்டி, இனிவரும் விளைவை எண்ணி, கருவுக் குள்ளேயே பல உதவிகளைச் செய்கிறான். புணர்ச்சிக் காலத்து, இருபாலாருடைய பாசத்தால், பெண் உதரத்தில் ஆன்மாநுழைகிறான்: அப்போதே காலமும் வாழ்வும் கணிக்கப்படுகின்றன: அந்தக் கரு சக்கில சோணிதங்களாக ஓடி விழுந்தனவே. பூவில் தோய்ந்த வாயு பூமணத்தை உலகினருக்கு உதவுவதுபோல, உயிரினிடமாகக் குவிந்து விரியும் தன்மையில் பிராண வாயு தங்குகிறது. ஆண்கரு மிகின் ருத்திரன்; பெண் கரு மிகின் திருமால்; சமமாகில்; பிரமன். பாய்ந்த கரு உருக்கொள்ளும்பொழுது மனோலயத்தையும் ஒருங்கே பெறுகிறது. விந்து பாய்ந்தபின், தந்தைக்குப் பிராணவாயு ஐந்துமுறை ஓடினால். குழந்தைக்கு வயது நூறு; நான்கானால் என்பது; இவ்வாறு பகுத் தறிந்து பாய்ச்சக்கூடிய வல்லமை யோகிக்குத்தான் உண்டு பாய்கின்றபோது பாயும் வேகம் குறைந்தால் குழந்தை குள்ளம்; தடைப்பட்டுப் பாய்ந்தால் முடம்; நடுவிலேயே அற்றுப்போனால் கூனம். பாய்கின்ற

வேகம் ஆண்களுக்கேயன்றிப் பெண்களுக்கில்லை. விந்து பாய்கின்ற காலத்து, பெண்ணின் உதரத்தில் மலம் தங்கியிருந்தால், குழந்தை மண்டு ; மூத்திரம் இருந்தால் ஊமை: இரண்டும் இருந்தால் குருடு, விந்து பாயுங்காலத்து பிராணவாயு ஆடவனுக்கு வலது நாசி வழியாகச் சென்றால் ஆண் ; இடதானால், பெண் : அபானவாயு எதிர்த்துவந்தால். இரட்டைக் குழந்தை: இடது வலது இரு நாசிகளின் வழியே காற்றுவந்தால் அலி ; இருவருக்கும் பிராணவாயு ஒத்து இயங்கினால் குழந்தை அழகாயிருக்கும் ; குழறுமானால் அழகாக இராது, பத்துமாதம் கரு வளர்ந்து. பருவமாகிப் பிறக்கும். விதை இட்டவனுக்கும் தெரியாது; ஏற்ற வளும் அறியாள் ; தட்டானுக்குத் தெரியும் : அவன் ஒருவனுக்கும் சொல்லமாட்டான். அந்தக்கருவினுள் உயிருக்கும் காவலாகப் பிரமன் இருக்கிறான். இந்த விசித்திரம் எப்படி !

மூவகை உயிர் :

சக்தியும், சிவமும் விளையாட்டாக உயிரை உடலோடு கூட்டி, மாயையில் பூட்டி சுத்தமாக்கி, சிவமயமாக்கினர், உயிர்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர், சகலர் என மூவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலர், ஆணவமலம் மட்டும் உடைய வர்கள், அவர்களுள், இயற்கையிலேயே விஞ்ஞான கலரும், பரிபாகத்தால் விஞ்ஞானகலர் ஆனவர்களும் ஆக இருதிறத்தார். பின்கண்டவருள், ஆணவத்தில் கட்டுண்டு. மைபூசிய மணிபோல இருப்பவர்கள் விஞ்ஞான கேவலர் ; உடலோடு கூடி அதற்குரிய

புவனத்தில் வசிப்பவர்கள் விஞ்ஞான சகலர். உடலெடுத்து இறைவன் கருணைசெய்ய, ஆணவமலத்தடிப்பு நீங்கப்பெற்றவர்கள் விஞ்ஞானசுத்தர்.

இரண்டாமவரான பிரளயாகலர், ஆணவம் மாயை ஆகிய இருமலமுடையோர். அவர்களுள் மூன்று வகையினர் உளர் : பிரளயகேவலர், பிரளயசகலர், பிரளய சுத்தர் என.

மூன்றாமவரான சகலர். ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மும்மலங்கள் கூடியவர்கள். அவருள்ளும் சகலகேவலர், சகலசகலர், சகலசுத்தர் என மூன்றுவகை யுண்டு.

பாத்திரம் — அபாத்திரம் :

நாம் சிவஞானிகளுக்கே தர்மம் செய்யவேண்டும். எவ்வளவு கொடுத்தாலும் சிவஞானிகளுக்கேகொடுத்தல் நல்லது, நிலமளவு கொடுத்தாலும் நீர்மூடர்களுக்குக் கொடுத்தால் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் துன்பமே விளையும். சீலமும் நோன்பும் இல்லாதோருக்குக் கொடுப்பது. வரட்டு மாட்டுக்குப் புல்லிட்டு, புண்ணாக்கிட்டு, பாலைக்கறந்து குடித்தால் ஒக்கும் ! பருவம் கழிந்துசெய்த பயிருமாகும் ! அஷ்டாங்கயோக தர்மங்களிலிருந்து ஞானத்தை அடைந்தவர்களுக்கே யல்லாது மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது பெரும் பிழையாகும்.

தீர்த்தம் :

நமது மனத்திற்குள்ளேயே பல தீர்த்தங்கள் உள்ளன அவற்றில்முழுசுத்தேரியாமல் காடும் மேடும் சுற்றி அலைவர் கள்ளமனதுடையவர்கள் ! இறைவனை

இடைவிடாது தியானித்தால், கங்கை உள்ளத்துள்ளே பெருகும். கடலில் போட்டதைக் குளத்துக்குள் தேடுவதைப்போல், உடலில் உள்ள பொருளை ஊருராகத் தேடுகிறார்கள் ! அவனது அருள் துணை கொண்டு உடலுக்குள்ளே தேடுக. கருணையால் விளைந்த நீர் உடம்பில் கருக்கும், சிவக்கும், வெளுக்கும்; நிலம், காற்று எல்லாமாயிருக்கும் !

திருக்கோயில் :

கோயில் அவசியம். கோயிலில் சிவலிங்கத்தைப் பெயர்த்தால் அரசு அழியும். கோயில் மதில்கற்களில் ஒன்றை இடித்துத் தள்ளினாலும், அரசரை வெட்டு விக்கும். முனிவராயினும் பிராமணராயினும் அவர்களை அழிக்கும். கோயில் பூஜை முட்டுப்பட்டால் உலகில் மழை இருக்காது. மன்னர் போர்வலி குன்றுவார்கள்; கன்னம், களவு மிகும். ஒழுக்கங்கொட்ட பிராமணன் கோயிலில் பூசித்தால். வேந்தனுக்கு வியாதி; அந்த நாட்டுக்குப் பஞ்சம்; இது சத்தியம் ! கடவுள்சொன்ன ஆணைமொழி !

அதோமுக தரிசனம் :

தேவர்கள் ஓடிவந்து, “இறைவா ! முறையோ!” என்று குரனது வலியைச் சொல்லிப் புலம்பினார்கள். இறைவன். ஐந்து திரு முகத்தோடு அதோமுகமும் கொண்டு ஆறுமுகமாய் ஆறுமுகக் கடவுளை நல்கி, அவரைப் பார்த்து “சென்று குரனைக் கொன்றுவா” என ஆணையிட்டார். இவ்வாறு இறைவன் அதோ முகம் கொண்டதும், கண்டம் கருத்தது எதற்காக

என்று உலகவர் அறியமாட்டார்கள் ! 'நஞ்சுண்டான்' கருத்தது என்பார்கள். அசுர சக்தியை அழிப்பதற்காக அவனது திருவுள்ளத்தெழுந்த கோபம் அல்லவா அது ! பொய்யுரைக்கும் மனிதர் மெய்யுரைத்தால், தேவர்களையும் அவர்கள் காலில் வணங்கச் செய்வான் இறைவன் என்பதல்லவா இதன் உள்ளுறை !

சிவநிந்தை :

கடவுளை நிந்திப்பவர் இருவகையர்: கடவுள் ஒருவர் உண்டு. அவர் நம்மிலும் எளியவர். என இலேசாக நினைத்து இகழுபவர் ஒருவர். மற்றவர், நாமே கடவுள் - நம்மைவிடக் கடவுள் வேறிலர் என்றெண்ணி இகழுபவர். இவர்களில், அறியாமையால் இகழுபவர் பூனையின்வாய் அகப்பட்ட கிளியைப் போல், வாய்க்கு வந்ததைப் புலம்புவார், மற்றவர், அகம்பாவத்தால், 'கடவுளே நாம்' என எண்ணி, கடவுள் நினைப்பே இல்லாதவர். கடவுளிடம் பொய்ப்பகை கொண்டாலும், அது ஒன்று பத்தாய்ப் பெருகித் தீமைசெய்யும் ! கடவுளைப் பகைத்த தேவர். அசுரர் எல்லோரும் அழிந்தனர் !

குருதிந்தை :

ஒரெழுத்தையும்-அதன் உண்மைப்பொருளையும் சொல்லிக் கொடுத்தவர் குரு. அவரை நிந்தித்தவர் பூமியில் ஊர் நாயாகப் பிறந்தும், சாக்கடையில் கிருமியாகப் பிறந்தும் ஒரு யுகம் வருந்துவர். குரு மனம் நோகும்வண்ணம் தீமைகளைச் செய்தவர் கீழ் மக்களாகப் பிறந்து வருந்துவர். குரு நிந்தையிலே

இந்திரபீடமும், ஆட்சிபீடமும் அசைந்தன. மஹேசுர வடிவமான ஞானிகளை நீந்திப்பவனும் அவ்வாறே வருந்துவான். சிவனடியார்களின் சிந்தை நோகப் பேசியவர். எஞ்ஞான்றும் துன்பம் அனுபவிப்பார்கள்.

பொறையுடைமை :

அடிக்கடி சலனப்படும் சிந்தைக்கு உறுதியளிப்பது பொறுமை. வீட்டிலும், பொது இடங்களிலும், கொல்லையிலும், பலவகையிலும் பலரோடும் பழகுகின்ற உயிருக்கு, எல்லையற்ற வயஸ்தானம் பொறுமையே.

பெரியாரைத் துணைக்கோடல் :

எல்லா வகைகளிலும் பெரியார்களைத் துணைக்கொள்ளுதல் நல்லது. நெருப்பிற்பட்ட தளிர் போல மனம்வாடி வதங்கினாலும், பெரியவர்களைத் துணைக்கொண்டால் அது புதுமை அழகு பொருந்தும்; ஆகையால், பெரியோர்களுடன் கூடுவதே பேரின்பம்,

திருமூலர் “ அடியாரோடுகூடச் சிவலோகம் சென்றேன். வாயிற்காவலர் அறிவிக்க, இறைவன். “ வா ! வா ! ” என்றழைத்தான் ! அங்கிருந்த எல்லோரும் மகிழ்ச்சியால் ஓலம் என்று உரக்கக் கூவினர் ! இம்மை, மறுமை ஆகிய இரண்டையும் உண்மையாக உணர்ந்த ஞானிகளுடன் உறவாடினேன்; பிறவிச் சுழியை நீந்தினேன்; பேரின்பம் உற்றேன் ! ” என்று பெரியாரைத் துணைக்கொண்டதால் விளைந்த பெரும் பயனைப் பேசுகின்றார்கள்.

மு ன் ரு ம் த ந் தி ர ம்

மனிதன் மனத்தால் உயர்கின்றான். மனத்தை உயர்த்துவது மனிதன் கடமை. மனமும், அதனைக் கருவியாகக்கொண்டு உணர்ச்சிகளைச் சேகரித்துக் கொள்ளும் உயிரும், பெண்டு-பிள்ளை, மாடு-கன்று, சண்டை-சந்தோஷம் என்று பள்ளத்தை நோக்கிப் பாயவும் கூடும். மகிழ்ச்சி, கருணை, அன்பு என்கிற கனிமரங்கள் செறிந்திருக்கின்ற இறைவன் திருவடி என்கிற உச்சியில் ஏறவுங்கூடும். பள்ளத்தில் இறங்கினால், பாவமும் துன்பமும் விளைகின்றன; உச்சியில் ஏறினால், என்றும் அழியாத இன்பம் உண்டாகிறது. மனிதன் எதை விரும்புவான்? என்றும் அழியாத இன்பத்தைத்தானே! அதற்குரிய வழி இறைவனோடு உயிரை ஒன்ற வைக்கின்ற யோகம் ஒன்றே. இந்த யோகத்திற்கு எட்டு உறுப்புக்கள் உண்டு. அவையாவன :- இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி.

இயமம் :

இயமம் என்பது: கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாண்மை. அடக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, பகுத்துண்டல், தூய்மை முதலிய கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொள்ளுதலாம். எட்டுத் திசையும் மேகங்கள் கூடி மழையைக் கொட்டினாலும், இயமத்தில் தவறக்கூடாது. இயமத்தில் உறுதியாய் நின்றவர்கள்

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

சிவபெருமானுடைய சாலோகத்தை அடைவார்கள், அவர்களுக்கு எது விருப்பமோ அதனை அறிந்து செய்வான் இறைவன்.

நியமம் :

தவம், ஜபம், சந்தோஷம். ஆஸ்திகம், தானம். சிவவிரதம். சித்தாந்தக் கேள்வி. சிவபூஜை, மதி, நாணம் இப்பத்தினையும் தவறாது மேற்கொள்ளுதல் நியமம். இவற்றை மேற்கொள்ளும்பொழுது, ஒளி யான சிவத்தையும், அதன் ஆற்றலாகிய சத்தியையும் தியானித்தல் அவசியம். நியமத்தில் தவறாதவர், முனிவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்கச் சிவபதம்சேர்வர்.

ஆசனம் :

ஆசனம் என்றால் "இருப்பு" எனக் கூறலாம். காற்றின் ஒழுங்குக்கும். உடல் நோயற்று நீடு வாழவும் உணர்வு ஒன்றவும் ஆசனங்கள் அவசியம், ஆசனங்கள் பத்மாசனம். பத்திராசனம், குக்குடாசனம், சிம்மாசனம். கோமுகம், சுவஸ்திகாசனம், வீராசனம், சுகாசனம் என எட்டுவகை. இவற்றுள் குக்குடாசனம் ஒழிந்த மற்ற ஏழும் சிறந்தன; உத்தமமாயின. இவையன்றி, ஆசனபேதங்கள் பல. ஆசனங்களில் வல்லவர்கள் வானவர் தலைவராய், முழவும் குழலும் ஒலிக்க. இங்கேயே இருந்து தன் னுள்ளே இன்பம் பெறுவர்.

பிரானாயாமம் :

பிராண ஆயாமம்: மூச்சுக் காற்றைக் கட்டுதல், மூச்சை அடக்கினால் மனமும் அடங்கும். அதனை

மடைமாறிப் பாய்ச்சிப் பழகினால், மன ஒருமைப் பாடு உண்டாகும்.

*

*

*

ஒரு ஊரில் ஒரு நாட்டாமைக்காரன். அவனுக்கு ஐந்து வேலையாட்கள்; அவனுக்கு ஒரு குதிரை; அது உண்மையானவருக்கு உதவும்; பொய்யானவரைக் கீழே விழச் செய்யும்.

*

*

*

சொந்தக்காரன் நல்லவன்; குதிரை இரண்டு. அவற்றை வீசிப் பிடிக்கும் தந்திரத்தை யாரும் அறியார், குரு உபதேசம் கிடைத்தால் பிடித்து விடலாம். அவை வசப்படும்.

*

*

*

பறவையைக் காட்டிலும் வேகமாய்ச் செல்லும் குதிரை ஒன்று. அதன்பிது ஏறினால் கள்ளுண்ண மலேயே களிப்புறலாம்; துள்ளிநடக்கலாம்; சோம்பல் இல்லாமல் இருக்கலாம்; உணர்ச்சியுள்ளோருக்கு உள்ளதைச் சொன்னோம்.

*

*

*

பிராணையாமத்தில் பூரகம். கும்பகம், ரேசகம் என மூன்று நிலைகள் உண்டு. பூரகம்: இடது நாசி வழியாக, 16 மாத்திரை காற்றை உள்ளுக்கு இழுத்தல். கும்பகம்: இழுத்த காற்றை 64 மாத்திரை காலம் உள்ளுக்கு இருத்துதல். ரேசகம்: 32 மாத்திரை காலம் மிக மெதுவாக வெளியேவிடுதல். இப்படி மூச்சுக்காற்றை அடக்கி ஆண்டால், பழுத்த உடல் பிஞ்சாகும்; உறுப்பு சிவக்கும்; நரை கருக்கும். சாக்காடு இல்லை. கடவுள் அருளைப் பெறலாம்.

பிராணையாமம் செய்பவர்கள், தேவர் எதிர்கொள்ள, “ இவன் எங்கள் தலைவன் ! தலைவன் ” எனப் பாராட்ட, இன்பக் கலவியில் என்றும் இருப்பார்.

பிரத்தியாஹாரம் :

விஷயங்களை நோக்கி இந்திரியங்கள் வழியாக ஓடும் மனத்தைத் தடுத்து நிறுத்தல் பிரத்தியாஹாரம். மூலாதாரத்தில் இருக்கும் குண்டலினியில் செஞ்சுடராக இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். அவரை நாசிக்குப் பன்னிரண்டங்குலம் கீழாகத் தியானித்துப் பழகினால் தேகத்திற்கு அழிவில்லை; கடவுள் தானாகவந்து குடியிருப்பார். பிரத்தியாஹாரம் செய்பவருக்கு ரேகை போல் ஒளி தோன்றினால், அதனைப் பரானந்தம் எனக்கொள்க. கழுத்திடத்தில் நிலவொளி வீசினால், அவனுடைய உடல் ஆனந்த மயமாகும். விழித்த கண் விழித்தபடியே இருக்க, மூலாதாரத்திலுள்ள குண்டலினியை எழுப்பி மேற் கொண்டு சென்று பிரம்மரந்திரத்தில் நிறுத்தினால், காலத்தை வெல்லலாம். இவ்வாறு குண்டலினி நிலையைப் பிரித்து உணரும்பொழுது உண்டாகும் நிலைமைகளைத் தியானித்தல், அதோடு ஒன்றாதல், உள் அதனை நோக்கல் இவை பிரத்தியாஹாரத்தின் பெருமைகளாம். பிரத்தியாஹாரம் வல்லவர்களுக்கு உலகெல்லாம் உள்ளேயே தோன்றும்; அறியாமை நீங்கி ஆண்டவனை அடையலாம். இவன் மோட்சம் அடையுங்காலத்து, தேவரெல்லாரும், “ இவன் யார் ? யார் ? ” எனக்கேட்க, சிவன் “ நாமே இவன் ” என்று சொல்ல, எல்லோரும் எதிர்கொள்ள, இறைவனை உண்மையாகக் காணுவார்.

தாரணை விஷயங்கத்திலிருந்து மனத்தைத் திருப்புவதோடு, பசைதன்ய வஸ்துவாகிய துடவுளிடத்து மனத்தை நிறுத்துதல். கோணல் மனத்தை ஒன்றாகக் கட்டி, முதுகந்தண்டோடு பிரம்மரந்திரம் வரை கொண்டு போய், அதற்குமேற்பட்ட பெருவெளியில் பார்க்கச் செய்து, கண்ணிருந்தும் காணாமல், காதிருந்தும் கேளாமல் இருத்தல் தாரணையாம். இதில் பழகுவது வாணர் நீடிக்கும் வழி.

உச்சியில், எல்லாவற்றையும் பேதிக்கும் ஒரு பெண்பிள்ளை இருக்கிறாள். மூலத்தில் ஒரு மூர்த்தி இருக்கிறார். அவரைக் கிளப்பி அவளுடன் சேர்த்தால் பாலனாவான்.

காற்றைத் தாரணையில், அபானமாகக் கீழ்நோக்கிப் போகாமல் எழுப்பி, இடை-பிங்கலைகளுக்கு இடையான சுழுமுனையில் நிறுத்தி, மடைவாயில் கொக்குப் போல் இருந்தால், ஓர் ஊழி உயிர் வாழலாம்.

வாயைத் திறவாதவரது மனத்தில் ஒரு மாடு நிற்கிறது. வாயைத் திறப்பவர் காற்றை வெளியிலே பாய்ச்சுவார்கள். வாயைத் திறக்காதவர் சுழுமுனை வரையில் காற்றை ஏற்றுவார்கள். அதனால் நெடுங்காலம் வாழ்வார்கள். அப்படித் காற்றை வெளிப்படுத்தாதவர்களுக்கு நவத்துவாரங்கள் இருப்பினும், அவர்களுக்கு உடல் பள்ளியுறை போல், தாரணையாவது நல்வழிப்படுத்துவது; நமன் வரும் வழியை அடைப்பது.

ஞானேந்திரியங்கள் வாயிலாக அறிவூட்டி நம்மைப் பண்படுத்திய பழம்பொருள் ஒன்றுண்டு. அது நம்மை அகண்ட ஒளி காட்டி ஆட்கொண்டது. புருவமத்தியில் காணப்படுகின்ற ஒளியைச் கண்ணைக் கண்டு கலந்திருந்தால், விண்ணாறு பாயும்; பரம்பொருளைப்பார்க்கலாம். மனவிளக்கை ஏற்றிச் சினவிளக்கை அவித்துத் திரியைத் தூண்டிவிட்டால், அவியாவிளக்கு ஒன்று தோன்றும். எண்ணுயிரம் ஆண்டு யோகமிருந்தாலும், கடவுளைக் கண்டவரில்லை. நமது உள்ளேதேடி நோக்கினால் அவன் கலந்திருப்பது கண்ணாடிபோலத் தெரியும். நிமிர்ந்திருந்து, நுனி மூக்கில் பார்வையைவைத்து, உணர்ச்சி ஒன்றியிருப்பதால், வாட்டமில்லை; உடலுக்கு அழிவில்லை. சிவனே தன்ம்; அப்படியிருப்பவருக்குக் காயம் அழியாது; அவருக்கு மணியோசை, கடலோசை, யர்னைஒசை குழலோசை, மேகத்தின் இடி, வண்டு ரிங்காரம், சங்கொலி, பேரிகை ஒலி, யாமொர்லி, தும்பிஒலி இப்பத்துவகை நாதங்களும் கேட்கும். இந்த நாதங்களின்

முடிவிலேதான் பராசத்தி விளங்குகிறது. நல்ல யோகமும் அதுவே. தத்துவம் முப்பத்தாறும் கடந்து, மாயையைச் சிதைத்துத் திருவருளில் பதிந்த அன்புரே நிலையறிந்தவர். இத் தியானம் செய்பவருக்கு ஏழுபுவனமும் ஏவல் செய்யும்; பராமுதம் திளைக்கும்; உலகெல்லாம் அவனது இடமாகும்.

சமாதி :

தியானத்தில் முதிர்ந்து, இந்திரியங்களும் அந்தக் கரணங்களும் அடங்கி நிற்பதே சமாதி.

சிவசத்திகள் ஒன்றுகூடித் தியானம் மிகுந்தால், அது சமாதியில் கொண்டுவிடும். மனம் ஓய்ந்த இடமே தியானம். மனம் விரிந்த இடமே தியான முதல் கீழ்நிலையாகிய உலகானுபவம் வரையில், பராகாசத்தில். மேருவின் தாழ்வரையில். குதிரையைச் சவுக்கால் அடித்து ஓட்டுபவரே ஆகாய கங்கையையும், வந்தியாடவியையும் கண்டு, உணர்வு ஒன்றாகவே ஒன்றியிருப்பார்கள். இறைவனோடு ஒன்றிவிட்டால், அதாவது தான் அவன் ஆனால், சமாதியும் வேண்டாம் !

அட்டமாசித்திகள் :

சமாதியில் நிலைப்பவருக்கு அட்டமாசித்திகள் வந்து பொருந்தும். அவை: அணிமா, லகிமா, மகிமா, பிராப்தி, கரிமா. பிராஹ்மியம், ஈசத்வம், வசித்வம் என்பன. மந்திரமலையில் (உடல்) ஏறுகின்ற மதியையும் (இடைகலை) பானுவையும் (பிங்கலை) மாற்றி,

கட்டுத்தறிபோலுள்ள சுழுமுனைக் குழியில் களங்கம் அற நிறுத்த வல்லவர்கள். நூலில்லாமல் ஆகாயத்தில் பறக்கலாம். ஓராண்டு சமாதியில் பழகினால் அணிமாதி சித்தி கைகூடும். இது கைவந்தவன் பஞ்சைக் காட்டிலும் இலேசானவனாய் இருப்பான்; அவனை வெல்லமுடியாது.

லகிமா என்பது மிக லேசான தன்மை இந்தச் சித்தியை அடைந்தவன். பாலைப்போன்ற வெண்மையான பொருளாய் எங்கும் பரவி, உண்மைப் பொருளை உணருவான், மகிமா என்பது பிரகிருதியைப் பூசித்தலால், ஆகாயம்போல் தேகம் விரிந்து பெரிதாதல். இது சித்தித்தவருக்கு ஞானம், உலகம், பொருள் எல்லாம் தன்வழியாகவே தழைத்திடும். பிராப்தி என்பது எல்லாவற்றையும் இருந்தநிலையிலிருந்துகொண்டே அடைதலாம். கரிமா என்பது போவதும் வருவதும் இன்றிப் பூதங்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளடக்கி, திண்மையாதல் பிராகாமியம் என்பது விளக்கொளி எங்கும்ஊடுருவதுபோல், பூமியில் முழுகி எழுதல் முதலிய இச்சித்த காரியங்களை முடித்தல். ஈசத்துவம் என்பது இறைவனைப்போல் சிலவற்றை ஐந்தொழில் செய்தல். வசித்வம் என்பது எல்லாவற்றையும் தன்வசப்படுத்தி அடுக்கும் தன்மை. அவர், எங்கும் தானாய், மலருள் மணம்போல வாழ்வார். அவருக்கு நமன் இல்லை.

சரிசுத்தி உபாயம் :

உடம்பழிந்தால் உயிரழியும்; ஞானம் சித்திக்காது. ஆகலின், உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்து உடம்பை வளர்த்தேன் உடம்பை ஒரு குற்றமான

பொருளாக எண்ணியிருந்தேன். உடம்புள் உயிரும் இறைவனும் இருக்கிறார்கள். ஆதலின் உடம்பை நன்கு பாதுகாக்க வேண்டியதாயிற்று. தண்ணீரை வயிற்றுள் நிறைத்துச் சுழற்றி மலத்தைக் கழிப்பவர்களுக்கு உடல் அஞ்சனபோலாகும் அந்தியில் சரீரசுத்தியானால், கபம் அற்றுப்போகும்; மத்தியானம் ஆகுமானால், வாதம் வரும்; காலையிலானால், பித்தம் நீங்கும்; நரை திரை வாராது. அண்டம் அணுவானால் அதற்கழிவில்லை; உடல் சுருங்கினால் உயிர் நிலைக்கும், அடிக்கடி பிராணாயாமம் செய்தல் இதற்குரிய சிறந்த உபாயம்.

மயாபக இதுவரை

ஆதலின் உடம்பை பாதுகாக்க வேண்டியதாயிற்று. தண்ணீரை வயிற்றுள் நிறைத்துச் சுழற்றி மலத்தைக் கழிப்பவர்களுக்கு உடல் அஞ்சனபோலாகும் அந்தியில் சரீரசுத்தியானால், கபம் அற்றுப்போகும்; மத்தியானம் ஆகுமானால், வாதம் வரும்; காலையிலானால், பித்தம் நீங்கும்; நரை திரை வாராது. அண்டம் அணுவானால் அதற்கழிவில்லை; உடல் சுருங்கினால் உயிர் நிலைக்கும், அடிக்கடி பிராணாயாமம் செய்தல் இதற்குரிய சிறந்த உபாயம்.

நான்காம் தந்திரம்

இது மந்திரங்களையும். சக்கரங்களையும்பற்றி அறிவிக்கின்றது. அஐபா என்பது ஜெபிக்கப்படாத மந்திரம்: ஊமைமந்திரம் எனவும் பெயர் பெறும். அகர உகரத்தால் சிவம் - சத்தி இரண்டும், மகரத்தால் அதனின்றி எழும் ஒளியும் காட்டப்படுகிறது.

மந்திர பேதங்களுள் பஞ்சாக்கர மந்திரமும், அதற்குரிய பிஜுமந்திரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. திருவம்பலச் சக்கரம், திரிபுரைச் சக்கரம், ஏரோளிச் சக்கரம் என்பனவாகிய மந்திரங்களை அடைக்கக் கூடிய இயந்திரங்களும், அக்ஷரபேதங்களும். தியா லிக்கவேண்டிய முறைகளும் அறிவிக்கப்படுகின்றன.

அர்ச்சனை என்னும் பகுதியில், பத்திர புஷ்பங்களை எடுத்து ஸ்தூலமாக அர்ச்சிப்பது அர்ச்சனை அன்று: எட்டு வகையான பூஜைக்கு உரிய பூக்களும், நமக்குள்ளேயே அமைந்திருக்கின்ற ஞானமும் பக்தி வைராக்கியம் முதலான குணங்களும் ஆகிய வற்றைக்கொண்டு இறைவனைத் தியானித்தால் அவன் கருணை எளிதில் கிட்டும் என்பது காட்டப் பெறுகிறது. தேவியை வழிபடக்கூடிய பாலை, திரிபுரை, புவனை, நவாக்ஷரி, பஞ்சாக்ஷரி, சோடசாக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களும். அவற்றிற்கு உரிய பிஜுங்களும் முறைகளும் ஆங்காங்கே கூறப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் தந்திரம்

சைவம் :

சுத்த சைவம், அசுத்த சைவம், மார்க்க சைவம் கடுஞ்சுத்த சைவம் எனச் சைவத்துள் நான்கு நிலைகள் உண்டு. சத்து அசத்து, சதசத்து இவற்றைக் கண்டு அறிவுப்பொருளும் அறிவில்லாப் பொருளுமாகிய இவற்றைச் சாராமல். சுத்தம். அசுத்தம் இவற்றில் தோயாமல் பரத்தை அனவரதமும் சேர்ந்திருப்பவர் சுத்த சைவர். படிக்க வேண்டிய வற்றைப் படித்து, யோகநெறியில் நின்று, ஞானத்தை நண்ணியவர்கள் சைவசித்தாந்திகள். சரியை, கிரியை ஆகிய இரண்டில் நிற்பவர் அசுத்த சைவர். மார்க்க சைவர், சிவசாதனங்களாகிய பூஜைசாதனம், ஞான சாதனம். சன்மார்க்க சாதனம் இவற்றை முறை முறையாகப் பயிலுபவர், சிவோகம் பாவனையி லிருந்து, ஆனந்த சத்தியுள்ளே ஆழ்பவர்; இவர் தன்னையும், தலைவனையும் சதாசிவம் எனும் அரசையும் அறிந்து, பாசத்தை அகற்றி, வீட்டைத் தியானிப்பவர். கடுஞ்சுத்தசைவர் என்பவர், வேடத்தைக் கடந்து, இறைவனிடத்திலேயே ஒன்றி நின்று, ஆடம்பரமற்று ஆசாபாசங்களைச் செற்று, பசுத்துவம் அழிய, சிவ போதகர்களாக இருப்பவர்.

நால்வகை நெறிகள்

சரியை : - ஈடு. நகரம். கோயில், குளம் எனச் சுற்றித்திரிந்து தூய்மையடைந்து, உள்ளக் கோயிலில்

இறைவனைக் காணுதற்கு இது உபாயம். சரியர்கள் பக்தர்கள்; அவர்கள் பக்தி ஒன்றாலேயே ஈடுபடுவர்.

இது தாசமார்க்கம் என அழைக்கப்பெறும். அதாவது தொண்டன், தன் எஜமான் கருத்து அறிந்து அவனது வேலையைச் செய்வதுபோன்றது. வேலைகளாவன; விளக் கேற்றுதல், பூக்கொய்தல், மெழுகுதல், பெருக்குதல் முதலியன. இத்தொழில்கள் பாசிக் குளத்தில் கல் எறிந்ததுபோல, சிறிது பாசம் விலகி, உண்மையை ஊராருக்குக் காட்டும். இதனால் அடையக்கூடிய முத்தி சாலோகம் எனப்படும்.

கிரியை :- கடவுள் ஒருவரே என்று எண்ணி, அவருடைய திருவடியே தனக்கு அடைக்கலமென்று உறுதிக்கொண்டு, வினைக்கடலில் சாராது, அவரையே காண்பது கிரியை. கிரியையாளன் அன்புடன் மனம் உருகி இறைவனுக்கான பணிகளை இடைவிடாது செய்து கொண்டு இருப்பான்.

இது சத்புத்திர மார்க்கம் எனப்படும், ஒரு தந்தையிடம் தனயன் பழகுவதுபோல், இறைவனை வந்தித்தும் பந்தித்தும் போற்றுவது இறைவனைப் பூசித்தலும், மந்திரங்களை ஜெபித்தாலும் வாசித்தலுமாகிய இவை இந்நெறிக்குரிய செயல்கள். இதன் பயன் சாம்பமுத்தி அடைதல். இம்முத்தி அடைவதற்கு அன்பு அருளாக நின்று உபகரிக்கும்.

போகம் :- இது சகமார்க்கம் என்று சொல்லப்படும், இறைவனைத் தோழனாக எண்ணிச் சுகதுக்கங்களுக்குத் துணையாக்கிப் பழகுவது. இவர்களுக்கு

யோகம் போகம் இரண்டும் சித்திக்கும். இதில் நின்ற வர்கள் சாரூபமுத்தி அடைவர். அதாவது இறைவனைப் போலவே உருவம் அமையப்பெறுவர்,

முன்பு சொல்லிய நெறிகளில் நின்று, நேர்மை தவறுது தடிபோலத் தன்னை இருத்திக்கொண்டு, பிறர் அடித்தாலும் சொறிந்தாலுங்கூட அறியாமல் இறைவனையே கூடுதல் யோகம். இவ்வாறு ஊழிதோறாழி இருந்தாலல்லது இறைவனை அடையமுடியாது. பூவில் மணம் வந்து சேர்ந்ததுபோல, சீவனுள்ளே சிவமணம் தோன்றுகிறது. அவர்கள் பதுமையைப் போல் இருந்து பார்க்கவேண்டும். யோகத்திலும் சமய யோகம், விசேஷயோகம், நிர்வாணயோகம், அபிஷேக யோகம் என நான்குவகை. சமயயோகம் பல யோகங்களை நினைத்துப்பார்த்தல்; விசேஷயோகம் முன்கூறிய அஷ்டாங்கயோகங்கள்; நிர்வாணயோகம் என்பது பரோதயம். அதாவது பராசத்தியின் உதயம். அபிஷேக யோகம் சித்தியை அடைதல்; சித்தியாவது ஞான சித்தி. இந்தயோகத்தை விரும்பிச் செய்பவர் மெய்த தவராவர்.

ஞானம் :- இது சன்மார்க்கம் எனப்படும்; தான் அவனாகி மலங்கள் அற்றிருப்பது. சன்மார்க்கருக்கு ஞானமும் நேயமும் சாதனங்களாகும். சன்மார்க்கன் அறிவானும், அறியப்படும் பொருளும், அறிவும் அற்று அறியப்படும் பொருளாய் நிற்பான். இவன் அடையும் முத்தி சாயுஜ்யமுத்தி; இதுவே சைவம்; சிவாநந்தம். இதுவே எவ்வகையிலும் சிறந்ததாம். ஞானம் உடையவரே மக்களுட் சிறந்தவர். சித்தம் சிந்திக்கும் செய்கை. இவற்றைச் சார்ந்தவர்களே ஞானிகள்; சன்மார்க்கர்கள்.

ஞானத்தில் ஞானம், ஞானத்தில் கிரியை, ஞானத்தில் சரியை, ஞானத்தில் யோகம் என நான்கு நிலைகள் உண்டு. ஞானச்சமயம், ஞான விசேடம், ஞானநிர்வாணம் ஞான அபிஷேகம் என்ற நான்குவகை திசைகள் இதிலும் உண்டு, ஞானச் சமயம் - தன்னை அறிதல்; ஞானவிசேடம் - பரத்தை அறிதல்; ஞானநிர்வாணம் - அந்நான் அறிதல்; ஞான அபிஷேகம் - குருபாத சிந்தனை.

சத்திநிபாதம் :

மேற்கூறிய நால்வகை நெறிகளிலிருந்து ஈடேறிய ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருட்சத்தி பதியும்; இதுதான், சத்திநிபாதம் எனப்படும். இதனையே, அவனருளையே கண்ணாகக் காணல் என்பர். ஒரு குமரி இருட்டில் இருந்தாள்; குருட்டுக் கிழவனைக் கூடவிரும்பினாள்; குருட்டைப் போக்கினாள்; பலகுணங்களைக் காட்டினாள்; மணம் செய்து கொண்டாள். அந்நிலையில் ஆன்மாவுக்கு அம்மையும் அப்பனுமாக எழுந்தருளி அந்நான்செய்வான் இறைவன்.

இது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகைப்படும். திருவருள் வினைகளைப்போக்கி, இன்பத்தோற்றத்தை உண்டாக்கி, ஞானவிளக்கத்தை நல்குதல் மந்ததரம். சத்தி அவனுடனேயே கூடியிருத்தல் மந்தம். சத்தி ஏழேழு பிறனியையும் ஊணரச் செய்து உலக பாசங்களை நீக்க, முதல்வனைக் காணுதல் தீவிரம். சத்தி குருவாக வந்து, குணங்களை நீக்கி, ஞானத்தால் தன்செயல் அறச்செய்து அருள், உயிர் இராப்பகல் அற்ற வெளியில் எல்லாம் ஒடுங்கி ஒருங்கி நின்றல் தீவிரதரம்.

உலகில் ஆறாறு வகைகளாகப் பல்வேறு சமயங்கள் உள். அவற்றுள் சிவம் அல்லாது கடவுளில்லை; அதனை அடையத் தவமன்றி வேறுவழியில்லை என்பதற்கும் சமயமே சிறந்தது. சிவகதியே கதிமற்றவையெல்லாம் பிறவிக்கு ஏதுவாகிய அவகதி. தேவர்கள் 'ஆறுசமயங்களையும் அறிந்தோம்' 'சாத்திரம் கற்றோம்; என்பர்; இறைவன் அவரிடத்துப் பொருந்துவதில்லை பொறுமை உடையாரிடத்தே பொருந்துகின்றான்; ஓங்காரத்து உள்ளொளியாயிருக்கின்றான். அவனை அகங்காரமற்று, அநுபவநிலையிலிருந்து அறிந்தோரே சமயிகள். உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களாயும், சமயக்கடவுளராயும் இருப்பவன் அவனே என அறிய வல்லவரே சைவர்கள். அவன் நமக்கு உய்வைத் தர வகுத்த குருநெறி ஒன்றுண்டு; அதுவே சிவநெறி. இதுதான் தவம்; அதுதான் தவம் என்று வாதாடுகிற வம்பார்களைக் கண்டால் அவன் சிரிக்கிறான். எத்தவமானாலும் யார் எங்கே பிறந்தாலும் சமபுத்தி பண்ணுகிறவர்கள் மோட்சத்தை அடையலாம்.

ஆ ரு ம் த ந் திர ம்

சிவகுரு தரிசனம் :

ஆன்மாக்களுடைய பரிபக்குவநிலைகளுக்கேற்ப, சிவனே குருவாக வந்து அருள் செய்கின்றார். அது தெரியாமல், சில மூடர்கள் மயங்குகிறார்கள். குருவே சிவன்; குருவே அரசன்; குருவே எல்லாம். குரு நமது மனத்தைத் திருத்தி அதில் எழுந்தருளுவார். குரு இருந்த இடத்தில் சிவனும் அமருகிறார். குரு உருக் கொண்டு இறைவன் வாராவிடில் சித்தி - முத்தி இவற்றை ஒருவன் அடையமுடியாது. பக்தி-ஞான-வைராக்யங்கள் பரசித்திக்கு வித்து. சிவோகம்பாவனை சேர்தலால் எல்லாம் உண்டாகும். சத்தியின் அருள் இருந்தால், ஞானம் விளைவது எனிது.

குரு காட்ட இறைவன் திருவருளைப் பெற்றேன்; அறிவற்றவர் வாழ்க்கையை மறந்தேன்; பிறவிக்கடலை நீர்தினேன்,

திருவடிப்பேறு :

குருநாதன் வந்து சென்னியில் கைவைத்தார். மனத்தில் அவர் திருவடி மலர்ந்தது. எனக்கு அவர் திருவடி தந்தபொழுதே தலைமையும் தந்துவிட்டார். ஞானவானைத் தந்து, அஞ்ஞானவலியை வாட்டினார்.

வீட்டுலகத்தை ஆளுமாறு கட்டளையிட்டார் : என்
நெஞ்சிலும். கண்ணிலும், தலையிலும் பாதம் பதித்த
பரமன் அடியேனை ஆட்கொண்ட விதத்தைச் சொல்ல
முடியாது ! திருவடிதீக்ஷ செய்து, பெரிய வடிவை
எனக்குத் தந்துவிட்டான் ! அத்தகைய குருநாதனை
எனது கருவிழி வற்றக் கண்டுகொண்டேன். திருவடி
ஞானம் சிவமாக்கும்; சிவலோகம் சேர்க்கும்; நம்மைச்
சிறைப்படுத்தியிருக்கிற மலத்திலிருந்து மீட்கும்.

திருமூலர்

“ நான் திருவடி நிழலைச் சேர்ந்தேன். பிரமனும்.
திருமாலும் அறியாத அழல் வடிவாகிய ஆண்டவன்
என் உயிர்கூட்டைக் குலைத்தான். புலன்வழி போகா
மல் மனத்தில் திருவடிகளைத் தியானித்தேன், என்னை
எப்போதும் இளைக்கச் செய்யும் இருவினைகளை மாற்றி
னேன். வேதத்தின் அந்தத்தை அறிந்தேன். மந்திரம்.
மருந்து, தந்திரம், தானம், அழகு தூயநெறி எல்லாம்
இறைவன் திருவடியே. நான் என்றும். அவன்
என்றும், இரு உண்மைகள். அவற்றை முதலில்
தனியாகக்கண்டேன். தான் என்ற பூவை அவனடியில்
சாத்தினேன். இனி நான்வேறு அவன்வேறு என்பது
நன்று அன்று. என்னைத் தளைப்படுத்தியிருக்கின்ற
முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் மாற்றி, அவனுடைய
வியாபகத்தில் அடக்கி, சிவமாக்கி, அச்சமறுத்து
ஆண்டனன் இறைவன். என்னையும், தன்னையறியாத
உயர்ந்த நிலையில் செலுத்தி. சிவமாகிய வியாபகத்
துக்குள் அடங்கிய பொருளாகக் காட்டினான்.
காணாத கண், கேளாத செவி, கோணாத போகம்,
கூடாத கூட்டம், நாணாத நாணம், நாதாந்த ஞானம்

எல்லாவற்றையும் 'பார்! பார்! என்று எனக்குக் காட்டி வைத்தான். இப்படியே மவுனம் கைவந்தவர்கட்கு முத்தி, சித்தி, பிரணவோபாசனை எல்லாம் கிடைக்கப்பெறும்."

இறப்பும், பிறப்பும் நீங்கி, துறந்து தவம் செய்வாருக்கே, இறைவன் வெளிப்படுவான்; புண்ணிய லோகத்தைக் காட்டுவான். மலபரிபாகம் வந்து, சிவனருள் சேர்கின்றகாலத்து, துறவிகளுக்கு இறைவன் சுடரொளிபோலக் காட்சி கொடுப்பான். இறைவன் நல்ல வழிகளையும் படைத்தான்; பக்கத்தில் நெருஞ்சி முள்ளையும் முளைக்கவைத்தான். நெறி வழவினால், நெருஞ்சிமுள் குத்தும்; வழியோடு நடப்பவரை அது என்னசெய்யும்!

உழவன் உழுதான்! வானம் மழை பெய்தது; உழுத வயலில் குவளை பூத்தது; தன் மனைவியின் கண் என்று அவ்வயலை உழாமல் விட்டுவிட்டான் உழவன்.

தவம் :

ஒருங்கி, உறுதியான உத்தமருள்ளம் ஒருக்காலும் நடுங்காது. நமன் வாரான். இவர்களுக்கு இரவு பகல் இல்லை; துன்பம் இல்லை. இவர்களே பற்று விட்டவர்கள். உயிர்களும், உலகத் தோற்றமும், தவத்தின் பெருமையும், திருவருளைப் பெற்றவர்களுக்கன்றி வேறு யாருக்கும் தெரியாது. தவம் செய்தவர்களே சிறப்பும், செல்வமும், பெருமையும் பெற்றவர்கள்; பிறப்பை நீங்கியவர்கள். இத்தகைய தவத் தோரைத் தவருள் வழியிலே இழுத்துச் செல்,

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வருவார்கள்; வந்தாலும் அவர்கள் மனம் சிவனிடத்திலேயே செறிந்திருக்கும். சண்டையில் யானையும், குதிரையும் அழிந்தன; அமைச்சரும், அரசருங்கூட அழிந்தனர். எப்போதும் யோகிகளே ஞானத்தையும், விருப்பத்தையும் நோக்கி அழியாதிருந்தார்கள். சாஸ்திரங்களை ஒலிக்கூட்டமாக ஒதுகின்ற சமூகக்கவிட்டு, ஒரு மாத்திரைக் கால மாவது உள் நோக்குங்கள்; அந்நோக்கு பசுமரத்தாணி போல் பதிந்து உங்கள் பிறவியை நீக்கும். ஞான மார்க்கத்தில் சிறந்திருக்க விரும்பினால் அவர்களுக்குத் தவம் அவசியம். சமாதி கைகூடினால் தவம் வேண்டாம். சுகமார்க்கத்திலும், சன்மார்க்கத்திலும் நிற்போருக்குத் தவமே வேண்டாம்.

தவதுஷணம் :

பொறிகளின்வழியே புலன்களைச் செலுத்தாதவர் கட்டு, அழிதலும் ஆதலும் இல்லை! கருத்தறிந்து அமைதியாயிருந்தால் அவர்கள் கத்தவேண்டியதில்லை! சமாதி கூடினாலும் அது வேண்டாம்! உலகபாசங்களை விலகிநின்றால், சுத்தம் வேண்டியதில்லை! செயலற்றிருந்தால் மனமே வேண்டாம்!

தவமும் தவமுடையாராதற்கு ஆதலைப்போல, செய்தவமுடையாருக்கே சித்தம் சிவமாகும்; சிவானுபூதிச் செல்வருடைய உறவு உண்டாகும்; அவர்களே சித்தியும், முத்தியும் எய்துவர்.

சிவனருளிருந்தால் போதும்; செல்வம் பெருகும் ஞானம் மிகும்; பெருந்தன்மை உண்டாம்; இவனே

பெரிய தெய்வமாக மாறிவிடுவான் ! சிவன் அருளிந்
தால், வினை நம்மைப் பந்தியாது. சூரியனைக்கண்டதும்
சூரியகாந்தம் நெருப்பாம்: சந்திரனைக் கண்டதும்
சந்திரகாந்தக்கல் தண்ணீராம்.

அவவேடம் :

ஞானமில்லாதவர் வேடம் பூண்டும் பயனில்லை.
அவர்கள் ஈனத்தொழில் செய்து இரந்துண்டு வாழ்வ
தால், அவர்கட்கு மானமழிகிறது, ஆகவே, ஈனர்கள்
வேடத்தை விட்டுவிடுதல் நல்லது. வேஷதாரிகள்
உணவுக்காக அவ்வாறு வேஷம் போடுகிறார்கள்.
உண்மையான துறவிகளோ பிச்சைதான் வாங்கி
உண்பார்கள். பொய்வேடம் மெய்வேடம் போலிருந்
தாலும், உணர்ந்து நடப்பவருக்கு அதுதான் கதி
அளிப்பது.

தவவேடம் :

தவம் மிக்கவர்களே தலையான துறவிகள்
தவசிக்குக் குண்டலம், கண்டிகை. சங்கு, ஆறு
கட்டி, கப்பரை, பாதுகை. ஆசனம். யோகபட்டம்,
தண்டம் இப்பத்தும் சாதனங்கள்.

திருநீறு :

நூல் வேதாந்தம்: குடுமி ஞானம்: பார்ப்பது
பரம்பொருளை; ஒதுவது ஓங்காரம். திருநீற்றை நிறம்
குன்றாதபடி பூசினால் வினைகள் தங்கா. சிவகதி
சேரலாம்.

ஞானவேடம் :

ஞானமில்லாதவர் வேடம்பூண்டும் பயனில்லை. கழுமரத்து அடியிலுள்ள நாயைப்போல். சில போலிகள் கத்தித்திரிவார்கள். சிவஞானிகள், கண் முதலிய உறுப்புக்களும், உடம்பும் சாவாமல் செத்துத் திரிவார்கள்.

சிவவேடம் :

சிவனருளால் சிவனுக்கடிமையாய். இருளற்று, செயலற்று, தெளிவுடன் இருப்பவரே சிவவேடத் தவர். உடலுக்குப் போட்ட வேடம் உயிருக்கு ஆகாது. உடல் போனால் வேஷம் கழலும். உடலிலே உயிர் உண்மை யென்று அறியாதவர். கடலிலகப்பட்ட கட்டைபோல அலைந்து திரிவர். ஓடும் குதிரைக்கு, சவுக்கைக் கையில் பிடியுங்கள், வேடம் போட்டு என்ன பயன்? வீண் வேடம் வேண்டாம்; சிவபெருமானே அடையுங்கள்; இன்பப் பொருளை எய்தலாம்.

அபக்குவர் :

குருட்டைப் போக்கும் குருவைத் தேடாது அபக்குவனை சீடனும் குருவும் கூடினால், குருடும் குருடும் கூடிக் குருட்டாட்டம் ஆடினாற்போல், குருவும் சீடனும் குழியில் விழுவர். மனத்தில் மாயக் கண்ணாடி உண்டு, நினைத்தால். நிழலையும் காண முடியாது. அதில் படிந்துள்ள வினைப்பயனாகிய அழகக் கைப்போக்கிக் கொள்ளவும் தெரியாது. இப்படியே

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

காலம்கழிகிறது! வாயொன்று சொல்ல, மனமொன்று சிந்திக்க, நீ ஒன்றும் செய்யாதே!

*

*

*

“உன்னை ஜோதி என்று தெரிந்து கொண்டேன். பிறர் என்னைப் பேய் என்று கூறுகின்றனர்.” தவம் செய்யாதவர் பிறவியில் கிடந்து உழலுவர். விடிகிறது தெரியாது; வெளியும் தெரியாது; விடிந்த வெளியில் விழிக்கவும் தெரியாது; இவரே அபக்குவரான சீடர்கள்!

பக்குவர் :

வேதமாக, கண்ணாக, குற்றமில்லாத குருநாதரைத் தேடி வழிதெரிந்து கொள்பவர்களே உண்மையான சீடர்கள். தேடிக்கொண்டால், நல்ல குருவாகத் தேடிக்கொள்க; உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் கொடுக்க. எள்ளளவும் பிரியாது நின்று தியானிக்க. சிவபதம் சேரலாம். சத்து, அசத்து இவற்றை எண்ணிச் சிந்தை உருக்கிச் சிவன் அருளைக் குறித்துக்காட்ட, பக்தியுடன் ஞானத்தைப் பெற, பணிந்திருப்பவனே உண்மையான சீடன்.

ஏழாம் தந்திரம்

சூரதாரம் :

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்ற ஆறுநிலைகளும் தியான யோகத்திற்குரிய நிலைகள். அவை உடம்பினுள்ளேயே இருப்பன. மூலாதாரம் என்பது மலங்கழிவாயிலுக்கும், கருக்கழிவாயிலுக்கும் இடையில் முக்கோண வடிவமாக இருப்பது. அம் முக்கோணத்தில் செந்நிறமான தாமரைமலர் ஒன்று உண்டு. இந்த ஆறு நிலைகளையும் அறிந்தவர் சகமார்க்கிகள். இந்த ஆறு ஆதாரங்களிலும் ஐம்பது அக்ஷரங்கள் அங்கங்கே இடம் பெறுகின்றன. ஐம்பத்தொன்றுவது அக்ஷரம் பிரணவம். இதனை உணர்ந்தவர்களே சிவானந்தம் அனுபவிப்பவர்கள்.

அன்டலிங்கம் :

உலகம் ஒரு சிவலிங்கமயம். இது நுணுக்கமான கருத்து. சத்தியே பிரபஞ்சமாக விரிகிறது; அதுசிவத்திற்கு வடிவமாகிறது. தேவர்களுங்கூட ஞான சொருபமான நிர்க்குணப்பிரமத்தை அறியாமல், சகுண சிவத்தையே வழிபடுகிறார்கள். காணப்படுகிற ஒளிப் பொருள்களும், படைத்தல் காத்தல் முதலிய தொழில் களைச் செய்கின்றவர்களுமெல்லாம் சிவலிங்க மயமே.

கோயிலுள் இருக்கும் சிவலிங்கம் குட்சுகமரூபம்; விமானம் ஸ்தூலவடிவம்; லிங்கமே சிவனது வடிவம், சிவலிங்கத்தை முத்து, பவழம், மாணிக்கம், மரம், கல், விபூதி, மரகதம், அரிசி, பூ, மணல், தயிர், நெய், பால், சாணி, மெழுகு, செம்பு, நெருப்பு, இவைமுதலிய வற்றால் செய்யலாம். சிவலிங்கத்தில் அந்தந்த வருண சிரமத்திற்குத் தக்கவாறு அமைத்துக்கொள்ளுகின்ற முறையை ஆகமம் கூறுகிறது. இந்த உலகம் முழுவதையும் ஒரு லிங்காகாராமாகப் பாவிக்க. பூமி - பீடம்; கடல் - நீராடுமிடம்; மேகம் - அபிஷேககலசம்; நகரத்திரங்கள் - மாலை; வஸ்திரம் - திக்குகள்.

பிண்டலிங்கம் :

நமது உடலே சிவலிங்கந்தான். இந்த லிங்கத்துள் பசு கன்றைத் தேடி வீட்டிற்குள் வருவதுபோல், கனிந்த உள்ளத்துடன் கடவுள் காட்சி அளிக்கிறார்.

சதாசிவலிங்கம் :

சத்தியைத் தன் உருவமாகக்கொண்டு, அதனிடமாக, உலகமே தானாய் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கிறான். நவந்தரு பேதமான மூர்த்தி பேதங்கள் அனைத்தும் இச் சதாசிவலிங்கத்தினுள்ளேயே அடங்குவன. “எனக்குள்ளேயே இதனைத் தியானித்துத் தெளிந்திருந்தேன்.” இந்த லிங்கத்திற்கு இதயம் - ஞானசத்தி; சிரசு - ஆதிசத்தி; சிகை - இச்சாசத்தி கவசம்-கிரியாசத்தி. இந்த லிங்கமே ஓங்காரவடிவம்.

ஆன்மலிங்கம் :

அகார-உகார வடிவமான பிரணவக் கூறுகளே ஆன்மலிங்கம். பீடம் பிந்து: பிந்துமேல் நாதம். இரண்டும் கலந்ததே ஆன்மலிங்கம். இதனையே சத்தி-சிவக் கலப்பு என்பர்.

ஞானலிங்கம் :

மலரின்கண் உள்ள மணம்போல, இறைவன் ஞானமே வடிவமாக ஆன்மாக்களிடம் விளங்கு கிருன். ஞானமே அவன் வடிவாகலின், அவனை ஞானலிங்கம் என்கிறோம். ஞானமார்க்கத்தில் நின்று. சத்தி சிவம் இதனுள் எதை ஆதரித்தாலும். அதுசிவ வணக்கமேயாம். சிவோகம்பாவனையில் இருப்பவர் இந்த ஞானலிங்கத்தைத் தரிசிப்பார்'

சிவலிங்கம் :

நிலம் முதல் பூதங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவ்வ வற்றின் தன்மையாக அமைந்து நின்று. உணர்ப வருக்கு அருள் வழங்கும் திருமேனி சிவலிங்கம், பிரம்ம ரந்திரத்தில் சிவாக்கினி சென்று தாக்கும் மட்டும் உணர்வு பெறுபவர் பரகதி செல்வர். திருமூலர்: என் ஆசிரியர் எனக்கு உச்சிக்குக்கீழே உள்நாக்குக்கு மேலே வைத்து. 'வாய் திறவாமல் நினைத்துக் கொண்டே இரு!' என்று உபதேசித்தார். நான் சந்தேகம் கொண்டலைந்தேன். அவர் சந்தேகத்திற்கு இடமான அழுக்குகளைப் போக்கி ஆட்கொண்டார். ஆதலால், எல்லா உயிர்களிலும் கருக்கொண்டுள்ள

இறைவனை நான் தெரிந்துகொண்டேன். அதனால் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டான். எங்களுக்கே பழக்கம் முதிர்ந்தது. நான் நீ என்ற வேறுபாடு அகன்றது. இருவரும் ஒன்றாய்க் கூடியிருந்தோம். இரவு-பகல், உயிர் - உடல், மருள் - தெருள், பொருள் - போகம் என்பன இணைந்த இரண்டு வார்த்தைகள். இரண்டாக இருக்கும்வரை அவரை அறியவொண்ணாது. இரண்டும் ஒன்றாக, அவன் திருவருள் நம்மிடத்தே பதிப்பிக்கப்பட வேண்டும். அந்த அருளாலேயே பிறவாத நெறியைத் தந்தான்; உறவானான். அருளாகிய கண் இல்லாதவர்க்கு ஒன்றும் தோன்றுது.

சிவபூசை :

மனமே கர்ப்பக்கிரஹம்; உடம்பு கோயில்; வாய் கோபுரவாசல்; சீவன் சிவலிங்கம்; ஐம்புலன்கள் தூண்டாவிளக்கு; தோத்திரப்பாடல் நைவேத்தியம். ஆகவே, சிவனை நமது ஆன்மாவினிடமாக ஆவாகித்து, வழிபாடு செய்ய, அவனை தானேயாகிய நெறி சித்திக்கும். அவனைத் தியானிப்பதும் தோத்திரிப்பதும் அவனைக் காணும் வழிகள். வழிபட விரும்புகிறவர்களுக்குப் பூவும், நீரும் உண்டு. எளிதில் அவை கிடைத்தும் எத்தனையோ பேர் அது தெரியாமல் அழிகிறார்கள் !

குருபூசை :

என்னதான் பூஜை செய்தாலும், உடற்பற்று நீங்கிய ஞானிகளுக்கல்லாது அவன் திருவடியைச்

சேரமுடியாது. திருவடியைச் சேருதலாவது செயலற்றிருத்தல். குரியகலையும், சந்திரகலையும் இயங்காத சமாதியில் வழிபடுவதே பூஜை.

மகேசரபூஜை :

இறைவனுக்குக் கொடுத்தது அடியார்களுக்குப் போய்ச் சேராது; அடியார்களுக்குக் கொடுத்தது கடவுளுக்குப் போய்ச்சேரும். ஒரு ஞானி உண்டது மூன்று உலகமும் உண்டதை ஒக்கும். ஆயிரம் விடு கட்டி அந்தணருக்குக் கொடுப்பதும், ஆயிரம் கோயில் கட்டுவதும் ஒரு ஞானிக்கு உணவு இடுவதற்கு ஒப்பாகாது. அந்தணர் கோடிபேர் உண்பதைக் காட்டிலும், நெற்றியில் நீறிட்ட அடியார் ஒருவருக்கு ஒரு பிடி சோறு கொடுப்பது மேல். சிவனடியார் கட்டு அன்னமருத்தி அவர்கள் உண்ட மிச்சத்தை உண்பதே முத்திக்கு வழி என்று மூலன் மொழிகிறான்.

அடியார் பெருமை :

அடியார்களுக்குத் துன்பமில்லை; அழிவுமில்லை. அவர்களே சிவன்பால் அணுகுதற்குரியவர்கள். எல்லா ரினும் மிக்கவர் அவர்களே. சிவனடியார்கட்கு அன்பு செய்து பழகியவரே சிவனுக்கு அன்புசெய்ய உரிய வர்கள். அடியார்கள் உச்சிப்போதில் ஒருவேளை மட்டும் பிச்சையெடுத்து உண்டு. இச்சையைவிட்டு, ஏகாந்தத்தில் இருப்பவர். பிச்சையுங்கூட உடலில் உயிர் தங்கவேண்டிய அளவிற்கே. இப்படி அடியார்கள் இரந்துண்டு தன் கழலை எட்ட வைத்திருக்கிறான்.

இறைவன். இதனால். அடியார்கட்கு விருப்பு, வெறுப்பு. பசி இம்முன்றும் இல்லை. பிச்சைக்கும் போகாமலிருந்த தவசிகளிடம் உலகமே ஒருங்கு வந்துசேரும். சிவயோகி, உடல் விட்டால், முத்தராய் மீண்டு வாராத பெருநெறியை எய்துவர். சிவஞானிக்கு எங்கும் எதுவும் சிவமாகவே தோன்றும்.

உடல் விட்டபின், ஞானியை, குகையில் சமாதி தான் செய்யவேண்டும். எரித்தால் நாடு எரியும்; நாயும் நரியும் பிடுங்கித் தின்றால், போர் மூளும். சிவஞானி உடலுக்குத் தீயிடுவது கோயிலுக்கு நெருப்பு வைப்பதை ஒக்கும். அதனால் மழையற்று. பஞ்சம் உண்டாகும்; அரசு அழியும்.

ஒன்பது சாண் ஆழமும். ஐந்துசாண் அகலமும் தோண்டி, அதற்குள் மூன்று சாண் அகலத்தில் முக் கோணம் செய்து, பத்மாசனத்தில் சமாதி செய்க சமாதிக் குகைக்கு ஏற்ற இடங்கள் தன்மனை, சாலை. குளக்கரை, சோலை, நல்ல்பூமி, காடு, மலைச்சாரல் என்பன. அதில் முஞ்சிப்புல்லைப் பரப்பி, பஞ்சலோகங்கள் நவமணிகள் எல்லாம்போட்டு, விபூதிக்கொட்டி அதன்மேல் வஸ்திரத்தால் சுற்றிச் சமாதி செய்ய வேண்டும். பின்னர் பூசையும். சோடோபசாரமும் செய்க.

சூரியன் அண்டத்திலும். பிண்டத்திலும். மனத்திலும், உணர்விலும் உற்ற இடங்களால். அண்டாதித்தன், பிண்டாதித்தன் மனாதித்தன். ஞானாதித்தன் என்று நால்வகை நிலையை அடைகின்றான். அண்டாதித்தன் அண்டங்களில் காணப்படும் சூரியன்.

அவனே எல்லோருக்கும் ஒளிதந்து ஏழுலகையும் வளர்க்கிறான். அவன் மேருவை வலம் வருகிறான் என்பது இறைவன் திருவடியை அடைய அவன் செய்யும் தவமேயாம். பிண்டாதித்தன், இறைவன் எண்ணத்துள் எழுந்தருளியிருப்பதால், மலங்கள் நீங்கி விளங்குகின்ற ஆன்மா. மனாதித்தன், அந்தப் பிண்டாதித்தனுள் விளங்கும் ஆவியாய், ஒளிவடிவாய், உணர்த்தும் கருவியாய் இருப்பது ஞானாதித்தன். பரம்-அபரம் என இரண்டாய் விரிந்த விந்து, பிரிவற்று, குறையற்று, அருணோதயம் என உள்ளத்தே விளக்கம் தரும் பரநாதத்தின் செயல். இதனை உணர்ந்தவர்கள் மேலானவர்கள். இந்த ஆதித்தர்கள் எல்லோருக்கும் மேலாய், ஒளி ஊட்டுவதாய் இருக்கும் சிவப்பிரகாசமே சிவாதித்தன். இந்தச் சிவாதித்தனே உலகிலுள்ள எல்லாமாய், அல்லதுமாய் இருக்கும். இந்தச் சிவாதித்தனை அனுபவிக்கும் ஆன்மா. பல்வேறு நிலையில் புருஷன், சீவன், பசு, போதன் என்ற பல பெயர்களை அடைகிறான்.

*

*

*

இந்திரியம் அடக்குதல் :

நம்மிடத்திலே ஐந்து மதம்பிடித்த யானைகள் உண்டு; அவற்றைக் கட்டுவது அரிது. பாகனும் இளைத்து, அந்த யானைகளும் இளைத்தால், ஒருவாறு கட்டுப்படும்.

நம்மக்கு

*

கட்டுப்பாடு

*

நிர்வாணம்

*

நிர்வாணம்

*

நிர்வாணம்

ஐந்து வயல்களில் ஐந்து பறவைகள் மேய்
கின்றன. மேய்ப்பவன் ஒருத்தன். பறவைகள் பரந்து
செல்லவோ ஒன்பது வழிகள் உண்டு.

*

*

*

காட்டில் ஐந்து சிங்கங்கள் வாழ்கின்றன. அவை
இஷ்டப்படி மேய்ந்து, ஐந்து குகைகளில் அடங்கிப்
போகும். அந்தச் சிங்கங்களின் பற்களையும், நகங்களையும்
பறித்துவிட்டால் இறைவனை அடையலாம்.

*

*

*

ஒரு ராஜாவிடம் ஐந்து பிள்ளைகள். ஐந்துபேரும்
கோபத்துடன் ஆண்டால், எப்படிச் சப்பம் கட்டிப்
பிழைப்பது? ஆதலால் ஐந்து பேரையும் அடக்கிவிட
வேண்டும். ஐந்தையும் அடக்கியவரே ஞானிகள்.
அடக்கும் உபாயம் சிவனைத் தியானித்தல். சிவனைத்
தியானித்தால் சிந்தை ஒடுங்கும். சிந்தை ஒடுங்க,
இந்திரியங்கள் மடங்கும். அதற்கு, சிந்தையடக்கி,
சிவத்தியானத்தில் நிலைபெற, சத்குருவை அடைய
வேண்டும். சத்குரு தன் திருவடியைத் தந்து நமக்
குள்ள தாகங்களைத் தணிப்பவர். அசத்குரு சாப்பாட்
டிற்காகப் பொட்டையானவர்கள். வரும்வழி, போம்
வழி, மாயாவழி, பெரும்வழி இவற்றைத் தெரிவிப்பவர்
குரு. அவர் காட்டும் வழிகள் மலத்தை எரிக்கின்றன.
அவர் உரைகள் இருளை எரிக்கின்றன. ஆதலால்
குருவே துணை,

இங்ஙனம் குருத்துணையை நாடுபவர்கள் கூடா
ஒழுக்கத்தோடு இருத்தல் கூடாது. வெறும்

அபிலாஷைகளால் வரும் கேடுகளைக் கண்டு இரங்கி அதிலிருந்து நீங்க வழிதேடவேண்டும். அதற்குச் சில உபதேசமொழிகளை உள்ளத்தில் கொள்ளவேண்டும், அவை.

மண்ணாசையை மற : உயிர்போனாலும் இறைவனை மறவாதே. முடிந்தவரையில் தியானி. உண்மையே பேசு; யார் இல்லையென்று சொன்னாலும், கடவுள் ஒருவர் உண்டு. ஒன்றே குலம் - ஒருவனே கடவுள்: நல்லதை நினை; உனக்கு யமபயமில்லை; இந்த உடம்பை உதவியாக வைத்துக்கொண்டு கடவுளைத் தோத்திரி; இன்னொரு உடம்பை எடுத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுவோம் என்றிருக்காதே. வந்தவேளை இந்த உடம்போடு முடியட்டும்; மரணப் படுக்கையில் நினைக்கத்தக்கது கடவுள் நினைவே எவன் இறக்குங்காலத்து, கடவுளை நினைக்கிறானே, அவனுக்குப் பிறப்பு இல்லை; இவ்வுலக வாழ்வு நிலையற்றது; ஆதலால் அவனை எண்ணினால் ஆபத்தில்லை.

எட்டாம் தந்திரம்

ரசம், ரத்தம், இறைச்சி, தோல், மேதை, எலும்பு, வழுப்பு, மச்சை, சுக்கிலம் இவை ஒன்று கூடிய உருவமே உடல். இந்த உடம்பு அன்னகோசம். இதனுள், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆந்தமயம் ஆகிய பஞ்சபேதங்கள். ஞானநிலையில் விஞ்ஞானர், எஞ்ஞானர், அஞ்ஞானர், மெய்ஞ்ஞானர் என நான்கு பேதங்கள் உண்டாகையால், அவர்களுக்கு நான்கு உடல்கள் உண்டு. அவை விஞ்ஞானருக்கு ஆணவமே உடல்; எஞ்ஞானருக்கு மாயை; அஞ்ஞானருக்குக் கன்ம உடல்; மெய்ஞ்ஞானிக்குச் சிவமே உடல்;

இந்த உடலோடு கூடிய ஆன்மா ஐக்கிரம், சுழுப்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்ற நிலை வேறுபாடுகளை எய்துகிறது. இந்த நிலைகளில் கீழாலவஸ்தை, மேலாலவஸ்தை, மத்தியாவஸ்தை என மூன்று நிலைகள் உண்டு. அவற்றுள், மேலாலவஸ்தை சுத்த நனவாதிபர்வம் என்று அழைக்கப்படும். அதைக் கடந்த பராவஸ்தையும், அதற்கு அப்பாற்பட்ட நிர்மலாவஸ்தையும் உண்டு. நிர்மலாவஸ்தையில் இருப்பவர்களுக்கே ஞானோதயம் ஆகும். அவர்களே ஆறு அந்தங்களையும் கண்டவர். அவர்களுக்குப் பதி, பசு, பாசங்களின் வேறின்மை தோன்றும். அங்ஙனம் தோன்றியவர்களே முக்குற்றங்களும் நீங்கியவர்.

‘அது - நீ - ஆகிராய்’ என்ற மூன்று பத அனுபவங்கள் அவர்களுக்கு வினையும், சிவபரம், சீவபரம், சகபரம் என்ற மூன்றின் மேன்மையை உணர்ந்து உய்வார். முத்துரியங்களான சிவ, சீவ, பர துரியங்களில் நிற்பார். முத்திரிலை மூன்று; சிவமுத்தி, பரமுத்தி; சொருபமுத்தி. இம்மூன்று நிலைகளை எய்துவார். இங்ஙனம் அனுபவம் முதிர்ந்தவர்கள். ‘நீ - அது - ஆகிராய்’ என்ற மூன்று நிலையற்று, ‘அது’ என்ற ஒன்றில் அமைந்து நிற்கிறது. ‘அது’ என்ற உணர்ச்சியும் அடங்கிய நிலை ஒன்றுண்டு. அது உள்ளமே உரு என்றும், உருவமே உள்ளமென்றும் அறிதல். இவர்களுக்குப் பள்ளம், மேடு இல்லை; உள்ளமும் இல்லை; உருவமும் இல்லை. இவர்கள் அனுபவம் அலையடங்கிய ஆழ்கடல்போல் சொல்ல முடியாத இன்ப நிலையாம்.

தத்துவ ஞானியர் தன்னை அறிந்தவர்கள்; முன் வினையின் முடிச்சை அவிழ்த்தவர்கள்; பின்னை வினையைப் பிசைந்து ஒழித்தவர்கள். அவர்கள் செய்வதெல்லாம் அவனருளால்.

ஒன்பதாம் தந்திரம்

பூஜை, நிவேத்தியம், ஐபதபங்கள் எல்லாம் இறைவனுக்கே என்று, சிவந்த மனத்தோடு, குரு மடத்தைக் கண்டவர்களே சிவனைக் கண்டவர்கள். முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் விலக. ஞானகுரு எதிர்ப்படுவார்; சிவானந்தம் அளிப்பார். அவருடைய நிலைமையைப்பற்றி நம்மால் பேசமுடியாது. அவர் சிவனே. ஞானகுருவைத் தியானிப்பவர்களே இன்ப வீட்டுக்கு உரியவர்கள். மரகதமணியில் விழுந்த மாணிக்க ரேகைபோல அஞ்ஞானம் நிறைந்த உள்ளத்திலே சத்குருவின் சன்மார்க்க உபதேசம் ஒளிவிடும்.

பிரணவசமதி :

பிரணவத்துள்ளேயே உரு-அரு முதலிய பேதங்களோடு இறைவன் விளங்குகிறான். அத் தியானமே முத்தி, - சித்தி எல்லாம் சேர்ப்பது. அறிவும், அறியப்படுபொருளும் கடந்து பிரணவ சமதியில் இருக்க; அங்ஙனம் இருக்கின் ஒளிதோன்றும்; அவ்வொளியே ஈசன். அவனிடமிருந்தே எல்லா ஒளிகளும் தோன்றின எல்லாம் ஒடுங்குகின்றன. பவளம்போலும் ஒளியுடைய பவளத் திருமேனி படைத்த பரமன் என் இருளைக்கி என்னுள் நின்றான்.

தூலபஞ்சாக்கரம் :

வேதாகமங்கள் அனைத்தும் ஐம்பது எழுத்தே. இந்த ஐம்பது எழுத்துக்களே ஐந்தெழுத்தாயிற்று : இந்த ஐம்பது எழுத்துக்களும் அகர - உகர - மகரங்க ளாகிய பிரணவப்படைப்பே. நகர முதலாக யகர இறுதியாக உச்சரிப்பதே ஸ்தூல பஞ்சாக்கரம்; இது. காலை, மாலை இருவேளையும் ஆராயத்தக்க மந்திரம். இதனை வாயால் சொல்லியும் தோத்திரிக்கலாம். கடல் சுழியில் அகப்பட்ட கலம்போல, ஐந்தெழுத்தை எண்ணாதவர் அவதிப்படுவர். இது குரு வழியாகக் கேட்டுச் சிந்திக்கற்பாலது.

சூக்குமபஞ்சாக்கரம் :

‘ சிவாயநம ’ என்னும் குளிகையைப்போட்டால் உடல் பொன்னாகும். இந்த எழுத்துக்கள் ஐந்தும் முறையே, சிவன் - சத்தி - சீவன் - மலம் - மாயை இவற்றைக் குறிப்பனவாகும். இதில் இறுதியிலுள்ள மாயையும், மலமும் நீங்கி, சீவன் சிவசத்தியுடன் சேர்ந்தால் ஆன்மாவைப் பாசம் அணுகாது. மலமற்ற உண்மை மந்திரம் ‘ சிவாய ’ என்பதே. அதிலும் யகார மாகிய ஆன்மா தனித்திருந்து தியானிக்கின்ற அந்த வினையும் நீங்க ‘ சிவ ’ என்னும் எழுத்தாம். ‘ சிவ-சிவ ’ என்று தியானிக்க வாயு உள்ளடங்கும். அதனால் ஒளி உண்டாகும் : திருவருள் வினையும். இதைத்தான் சொல்லமாட்டார் தீவினையாளர்கள். ‘ நம ’ என்பதை நாவில் ஒடுக்கி, ‘ சிவ ’ என்பதைமட்டும் சிந்தையில் ஏற்றினால், பிறவி அறும்.

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

அதிசூக்தும் பஞ்சாக்கரம் :

‘சிவாயநம்’ என்று மன ஒருமைப்பட்டு. அபாய மற, ‘சிவாய - சிவசிவ’ என்று இருந்தால் ஆனந்தம் விளையும். வேதம், ஆகமம், எல்லாவற்றையும் ஒதினாலும் சிவ எழுத்தாகிய சிகாரம் ஒன்றினாலேயே அவை அனைத்தும் உள்ளன. ஆதலால் அதனைமட்டும் சந்தேகமற இருந்து சாதித்தால், கரைசேர்ந்த கலம் போல, ஆன்மா ஈடேறும்,

திருக்கூத்து தரிசனம் :

எங்கும் இறைவன் மேனி; எங்கும் சிவசத்தி; எங்கும் ஞானகாசம், எங்கும் சிவமாயிருத்தலால், எங்கும் காணப்படுவதும் அவன் நடனமே. இது அவன் விளையாட்டு, இத் திருக்கூத்து சிவானந்தக் கூத்து, சுந்தரக் கூத்து, பொற்பதிக் கூத்து, தில்லைக் கூத்து, அற்புதக் கூத்து என்று ஐந்து வகைப்படும், சிவானந்தக் கூத்து: முடிவில்லாச் சிவசத்தியோடு ஒன்றியிருந்து. சிவம், ஞானம் கடந்து செய்யும் நடனம் இந்தக் கூத்தால் ஐந்து தொழில் ஆகிறது. இவன் கூத்தால் வேதம், ஆகமம், கீதம், அண்டம், பூதம், புவனம், நாதம் எல்லாம் ஆடுகின்றன.

சுந்தரக்கூத்து :

ஏழு அண்டங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட சதா சிவத்தின் உச்சியின் மேல் கருணையே உருவாக, உமை காண ஆடும் கூத்து. அக்கூத்து, இங்கே தேவதாரு வனம், தில்லை, திருவாலங்காடு என்ற

முன்று இடங்களில், கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கபாலக்கூத்து, ஊழிநடனம், சம்ஹாரம் முதலிய ஐந்துவகைக் கூத்துகள். முனிதாண்டவம், அனவரத தாண்டவம், ஆனந்ததாண்டவம் எனும் எட்டோடு ஆடிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறான். சுந்தரக்கூத்து ஆடுமிடம் பரமாண்டம், ஆடுகின்ற காலத்து உண்டான உலகமெல்லாம், திரும்பவும் ஆட்டம் ஓய்ந்த காலத்து அவன் அடிக்கீழ் ஓடுங்கும்,

பொற்பதிக்கூத்து :

ஈசான முதலான ஐந்து முகத்தோடும். உரு அரு அருஉரு, என்ற மூன்று நிலையில் நின்று ஆடுவது, இக் கூத்தில் அன்பு வைப்பவர்களுக்கு விம்முதல், வெருமுதல், விழுதல், எழுதல், மெய்சோருதல். தன்னை மறத்தல் இப்பாடுகள் சரீரத்தில் உண்டாகும். இக்கூத்தை இறைவன் ஐம்பூதங்களிலும் தனித் தனியே நின்று ஆடுகிறான். மேருவாகிய திருவம்பலம் - சுழுமுனை; பூதலம் - இடைநாடி; இலங்கை - பிங்கல நாடி.

தில்லைக்கூத்து

இது அண்டங்களையும், ஆகாசங்களையும் பதியாகக் கொண்டு, சத்தியைத் திருவம்பலமாக்கி, புரஞ்சோதி ஆடும் கூத்து, மிகுந்த குணத்தோடு, மேலான ஆனந்தத்தில் நிறைந்து, தென்திசைநோக்கி, இருதய புண்டரீகத்தில், ஆனந்த வடிவனாய், அம்மையும் தானும் ஆடுகின்றான். அவன் ஆட, கையில் உள்ள நெருப்பு, சடை, பாதிமதி, பார், அண்டங்கள்

எல்லாம் ஆடுகின்றன. இந்தக் கூத்தை குரு உப தேசப்படி ஆன்மாவினிடமாகக் கண்டு அவ னுடைய ஆடுகின்ற கால், அதில் எழுகின்ற சிலம் போசை, பாட்டு, பலவகையான ஐதி பேதங்கள் இவைகளைத் தரிசித்துத் தீதற்றேன்.

அற்புதக் கூத்து :

உருவின்றி ஆடும் ஆட்டம். அதில் திரிபுரையாகி இமையவன் ஒன்றியிருக்கின்றான், மாயை, மாமாயை கடந்துநின்ற மகான்கள் காணும்படியாக. எல்லா வற்றையும் கடந்து. அறிவிற்கும் அப்பாலாய் நாயகன் செய்யும் நடம் இது. இன்பமெல்லாம் உமையவன் உரு. அது வெளிப்பட்டு. பின்னர் இரண்டும் ஒன்றி அற்புதக்கூத்து ஆடுகிறது. புனியைப் பார்த்தவர் களுக்கு வாயில் நீர் ஊறுவதுபோல இத் திருக் கூத்தைத் தரிசித்தவர்களுக்கு அருட்கண்ணீர் சுரக்கும் அறிவில் ஆனந்த அமுது ஊறும். நெருப்பு. உடுக்கை அக்ஷமலை, பாசம், அங்குசம். குலம், கபாலம். இவற்றோடு அம்மைகாண மாநடம் ஆடுகிறாரென்று, இக்கூத்தின் உருவத் தியானம் உரைக்கப்படுகின்றது. இந்த நடனத் திருவுருவே திருவைந்தெழுத்தின் வடிவம்.

நடராஜரது திருவுருவ அமைப்பில், அவரது உடுக்கையிலிருந்து படைத்தலும், அபய ஹஸ்தத்தி லிருந்து காத்தலும், அக்கினிக் கரத்திலிருந்து அழித்த லும். ஊன்றியபாதத்திலிருந்து மறைத்தலும். தூக்கிய திருவடியிலிருந்து அனுக்கிரஹமும் நடைபெறு கின்றன. குகைக்கிடங்கு நகர்வுத்தொடு உருத்தவய

ஆகாசம்பேறு :

ஓம் என்று இறைவனைத் தியானிக்க. உடலே சிதாகாசமாம்: புற ஆகாசம், புவனமும், உலகமும்; அக ஆகாசம். சிவஞானம்; சிவாகாசம். பேரொளி. இந்த ஆகாச தரிசனமே திருநடன தரிசனத்தின் முடிந்த பேறு. தத்துவ ஞானத்தின் தன்மை அறிந்த பிற்பாடு உண்மைப் பொருளாகிய கடவுள் வெளிப்படும்.

திருமுல்ர்: நான், தான், என்று பொருளை இரண்டாக எண்ணி எங்கும் அலைந்தேன். முடிவில் நான் - தான் என்ற இரண்டையும் கண்டேனில்லை நான் என்ற ஞானத்தையும் கடவுள்தான் கொடுத்தான், அந்த அனுபவம் முதிர், 'நான்' என்றது நமுவிப் போயிற்று.

சத்தியம் ஞானநந்தம் :

எல்லாம் பாழாய். இப்படி இருந்தது என்று சொல்லமுடியாத இன்பத்தில் ஈடுபடுவது சத்திய ஞானநந்தம்: இந்த ஆனந்த அனுபவம். பாலுள் சுவையும், பழத்துள் ரசமும் அமுதுள் இனிமையும்போல மயிர்க்கால்தோறும் நிறைந்து இனிக்கும், சமயச் சுவடுகளும் அறியாதபடி. காமாதி காரணங்களெல்லாம் சுழன்று, மூன்று வகையான ஆசைகள் அற்று. இருளற்ற நெறியில் நிற்பவர்களே சொருப உதயம் பெற்றவர். இப்படிச் சொருப உதயம் பெற்றவர். துன்பம் இன்பம் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக எண்ணுவர். இறைவன் காட்டிய வழியிலன்றி, வேறெதிலும் மனத்தை ஈடுபடுத்தார்கள் அவர்களுக்கு. வானம்

இடிந்தால் என்ன? கடல் பொங்கினால் என்ன? கனல் எரிந்தால் என்ன? அவர்கள், நாதனை நாடி அவன் திருவடியிலேயே ஒன்றியிருப்பார்கள். சிவ தரிசனம் கண்டவர்களுக்கு, போக்கு-வரவு, கேடு - ஆக்கம் ஒன்றுமில்லை. உணர்வு, உயிர், புணர்ச்சி, புலவி எல்லாம் அவனே. மலரில் மணம்போலப் பிரியாதிருக்கின்ற அனுபவம் தோன்றும்.

உயிரும் சிவமும் அபேதமாக ஒன்றியிருக்கும் துரியத்தில், இறைவன் சொருபமாயிருக்கும் தன்மை முற்றி, அந்தப் பரமுத்தியை, கற்றலும் பற்றலும் ஆகிய தொழிலற்றவர்களை அடையமுடியும்.

சூனிய சம்பாஷணை :

ஆறு தெருக்கள். அவற்றின் முதல் சந்தி. அச் சந்தியில் நான்கு பனைமரங்கள் இருக்கின்றன. ஏற முடியாத ஏணியைச் சாத்தி, அப்பனைகளின்மீது ஏறி, கடல் ஏறையும் கண்டேன்.

*

*

*

கத்தரி விதை போட்டேன்; பாகல் செடி முளைத்தது. புழுதியைத் தோண்டினேன்; பூசணி முளைத்தது. தோட்டத்திலிருந்த குடிகளெல்லாம், இதென்ன ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே என்று என்னைக் கும்பிட்டு ஒடிப்போயினர். ஆனால் பழுத்தது வாழைப்பழம்.

*

*

*

ஐந்து விதையில் பசுவை விளையவைக்கிற ஒரு வயல் உண்டு. அந்த வயலுடைய தூய்மை யாருக்கும்

தெரியாது. சிவனருள் இருந்தால், அந்த வயலுக்குள் புகுவது எளிது.

* * *
பள்ளிவயல் ஒன்று, பாழ்வயல் இரண்டு; ஆக மூன்று வயல்கள். அந்த மூன்றுக்குள் திருட்டு வயலும் கலந்து கிடக்கிறது. உள்ள வயலில் உழவு செய்தால், வெள்ளம் குழந்த வயலில் விளைச்சல் நன்றாக விளையும்.

* * *
முவணை ஏர்: உழுவது மூன்று காணி. அணை கட்டி, தடி பொருந்தும்படி, நாவை அணைகோலி நடுவயலை உழமாட்டார்கள்! காலில் விலங்கிட்டு, களர் நிலத்தை உழுவார்கள்! என்ன அறியாமை!

* * *
ஏழு கிணறு: ஏற்றம் இரண்டு: முத்தவன் இறைக்க, இளையவன் பாப்ச்சுகின் றன். பாத்தியில் பாயாமல், பாழுக்குப் பாய்ந்தால், கூத்தியாள் வளர்த்த கோழிபோலாகும்.

* * *
பட்டிப்பசு இருபத்துநான்கு, குட்டிப்பசு பன்னிரண்டு (ஏழும், ஐந்தும்), குட்டிப்பசு குடம் பால் கறக்கும். ஆனால், பார்ப்பானுக்குக் கிடைத்தது பட்டிப்பசுதான்!

* * *
ஈற்றுப்பசு இருபத்துநான்கு, ஊற்றுப்பசு கறக்கிற ஒரு குடம் பால் போதும். காற்றுப் பசுவைக் கறந்து

நாம் சாப்பிடும்பொழுது, மாற்றுப் பசு வந்தது தெரியாது.

*

*

*

தட்டான் வீட்டில் மச்சு; அதில் ஒரு செம்பாலான மொட்டு மலர்ந்திருக்கிறது; அதில் ஒரு வட்டம்; வட்டத்துள் அமுதம் ஊறிற்று. தட்டான் அதை விடாமல் தடுத்து வைத்திருக்கிறான்.

*

*

*

அரிப்போடுகிற நாத்தங்கால்: சேற்று வயல்; அதற்கு ஒப்பந்தமாகக் கொடுப்பதைச் செட்டாகக் கட்டி, நல்ல பசுவைப்பூட்டி, வெள்ளரி விதையை விதைத்தால். அது மேலும் மேலும் விதைகளை உண்டாக்கும்.

*

*

*

உழுது, எருப்போட்டு, விதைத்து, அதைக் கிளறிவிட்டு, முனையை வெளியில் வரும்படிச்செப்து, சோருகவே அறுத்து உண்ண மாட்டாதவர்கள், கஷ்டப்பட்டு நெல்லை அறுக்கிறார்கள் ;

*

*

*

மக்கள் வீணாகக் களர்நிலத்தை உழுகிறார்கள். அதில் முளைத்த கொடியும் பட்டுப்போம். இது அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லையே !

*

*

*

சூப்பிட்டாலும் கொள்ளாத குள்ளநரிக் குகை யோடுள்ள ஒரு கொட்டாரம். அதில் பாசத்தை நெருப்பில்வைத்து எரித்துவிட்டு நெடுநாள் தவம்

செய்தால், பெண் வந்து சேருவாள்; அவளுடைய அருளாலே அவள்வீட்டில் சுகமாக வாழலாம்.

*

*

*

ஒருநாள் மாலையில் மழை பெய்தது; மான்கன்று துள்ளிற்று; குலைமேல் இருந்த பழம் விழுந்தது. அப்போது கொல்லன் உலையில் வைத்த இரும்பைப் போல, குடும் செம்மையும் ஏறவைத்து, அமுதம் பொழியவைத்தான் !

*

*

*

ஒரு பார்ப்பான் வீட்டில் ஐந்து பால்பசுக்கள், அவற்றை மேய்ப்பவன் கிடையாது; எங்கும் வெறித்துத் திரியும். மேய்ப்பவனும் கிடைத்து, அவற்றின் வெறிப்பும் அடங்கினால், அது பாலாகச் சொரியும்.

*

*

*

காட்டுப்பசு ஐந்து; சிங்கம் பதின்மூன்று; தேமா இரண்டு; திப்பிலி ஒன்பது. இவை தாமாக வசப்படுமானால், மனத்திலுள்ள பகைவர்கள் வலுக்கமாட்டார்கள். அவைகளை வெல்லக்கூடிய உபாயங்கள் உண்டாகும்.

*

*

३

எழுதாத ஏட்டிலுள்ள விஷயத்தை, தெளியாத சிறுமி தெளிந்து சொல்ல, மலராத பூவிலுள்ள மணமுள்ள தேனை, பிறவாத வண்டு உண்டது போல்வது நம் ஆனந்தநிலை.

*

*

*

போகின்றன பொய்; புகுகின்றன பொய் விதை; நாவல்பழத்தையும் மேலும் மேலும் வளர்கிற

பயிரையும் ஐந்துபேரும் உண்டு, எரிந்தொழிகின்ற
கூறையிலிருந்து வளர்ந்தவர்கள், உய்ந்தார்கள்;

*

*

*

மூங்கிலில் ஒரு வேப்பமரம், வேம்பைச்சேர ஒரு
பனைமரம். அப்பனையில் பாம்பு இருக்கிறது. பாம்பைத்
தூரத்தி விட்டு வேம்பைத் தின்பவர் இல்லை. அதனால்
வேம்பு வீணாய் வெடித்துப்போகிறது.

*

*

*

ஒருகாட்டில் பெரும்புலி பத்து; யானை பதினைந்து;
விளையாடுகிறவர்கள் பத்துப்பேர்; சாமர்த்தியசாலிகள்
ஐந்துபேர்; இன்னும் மூவர், அறுவர், ஐவர்; இவர்
களும் இங்கேகூட இருக்கிறார்கள். என்னே வியப்பு.

*

*

*

இந்த ஊரில் இரண்டு கடா இருக்கிறது. அவற்
றிற்கு ஒரு இடையன். அந்த இரண்டு கடாவையும்
இருத்திப் பிடித்தால் ஒரு கடாவாக மாறிவிடும்.

*

*

*

துணி, சோறு, எண்ணெய், ஆபரணம், அரை
ஞாண்கயிறு, வளையல் இவற்றையே பெரிதென்று
எண்ணுபவர்கள், பறைமீது பறக்கும் ஆடையைப்
போல் பாழுங்கிணற்றில் விழுவர்.

*

*

*

கொட்டியும் ஆம்பலும் பூத்த குளத்திடை
எட்டி, வேம்பு, வாழை, தேன், கற்கண்டு இவை
யெல்லாம் கலந்து உண்ண மாட்டாதவர்கள்; ஐயோ !
பாவம் ! ஏங்கி நிற்கின்றார்களே !

*

*

*

பொழுது விடிந்ததென்று பறவைகள் ஒலிக்கவும், பெண் விடாது கட்டித் தழுவ, போகத்தை அனுபவிக்கும் அவனுக்கு மயக்கம் நீங்காது. எவன் இந்நிலை மாறிச் சிவநிலை சேருகிறானோ, அவனுக்கு என்றும் நீங்காத இன்பம் உண்டாம்.

மோனசமாதி :

மோனசமாதியில் இருப்பவருக்கு, இருந்த நிலையிலேயே உலகம் முழுதும் தோன்றும்; அவருக்குத் துன்பம் இல்லை. இறைவன் இவரிடத்தில் என்றும் கலந்திருக்கிறான்.

ஆரந்தம் என்பது முகத்துக் கண்ணைக்கொண்டு பார்ப்பதல்ல; அகக் கண்ணைக்கொண்டு பார்ப்பதே, எங்காவது மகள், 'அம்மா ! அம்மா ! அப்பாவோடு என்னவோ செய்தாயே ! அந்தச் சுகத்தைச் சொல் ' என்று கேட்டால் சொல்வது எப்படி? பார்ப்பவர் களுக்கு, காஞ்சிரம்பழம் அழகாய்த்தான் இருக்கிறது; தின்றவரே அதன் சுவையை அறிவார்கள். ஒரு பெண்ணின் அழகையும் குணத்தையும் கொண்டவனே அறிவான். மற்றவர் எப்படி அறிவர்? "ஆதலால் நான், கொஞ்சங்கூடச் சோராதபடி, தனித்திருந்து ஆராய்ந்து, பதருமல் கதருமல், கற்பனைகளெல்லாம் கடந்து, சுத்த குணியத்திலே சிவத்தினுடைய திருவடியில் ஒதுங்குகிறேன்; சிவகதியை உணர்ந்தேன். பலயுக முடிவைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன்"

அலையில்லாத ஆழ்கடல்போல, சிந்தை தெளிந்தவருக்கே சிவன் வெளிப்படுவான். இறைவன் திருவடி

அடைந்த சிவஞானியருக்கு மனம் என்ற கருவி இல்லை, ஆதலால் குற்றமில்லை ; நற்றமில்லை ; மானம் இல்லை ; அபிமானமில்லை ; குணமில்லை ; குலமில்லை ; நலமில்லை ; எல்லாம் இறைவனே. ஆதலால் கடவுளும் நானும் ஒன்றினேன். எந்த மார்க்கங்களும் எனக்கு வேண்டாம். ஆதலால், என்னை யாரும் அமட்ட முடியாது. சீருடன் திரிந்து கொண்டே இருப்பேன், நமசிவாய என்ற பழத்தைத் தின்றுவிட்டேன். மிகமிக இனித்துக்கொண்டே இருக்கிறது ; தாயுண்டு; தந்தை உண்டு; நானுண்டு; மூவரும் ஒருவரானோம். ஆதலால், எமன் வந்தால் ஞானவாளை எடுத்து வெட்டுவேன். சிவன் வந்தால் கூடவே போய்விடுவேன், சிவன் என்னுடைய பிணக்கைத் தீர்த்தான். அந்த நிலையில் அவனோடு அடைந்த அனுபவம், கரும்பும் தேனும் கலந்த ஒரு காயத்தில், அரும்பும் கந்தமும் போல், ஆநந்தம் உண்டாயது. அதனை விரும்பிக்கண்டேன். கண்டபிறகு கரும்பு கைத்தது ! தேன் புளித்தது ! விரிந்த மனம் குவிந்தது ! தவம் குவிந்தது ! வாயு குவிந்தது ! மனங்கடந்த முத்தி விளைந்தது ! பேச்சற்ற நிலை பிறந்தது ! எண், எழுத்து, பண், திறன், கண், காட்சி எல்லாம் அவனே. அவனைச் சித்தத்துள்ளே சிந்தித்தால், நமக்கு ஒரு ஊதியப்பொருளாக நம்மை அவன் ஆட்கொள்வான்.

வாழ்கவே வாழ்கஎன் நந்தி தீருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெய்ஞ் ஞானத் தவன்தாள்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் பாதமே.

சிவம்யம்

